

MICHAEL CONNELLY

ČERNÝ LED

DRUHÝ
PŘÍPAD
HARRYHO
BOSCHE

Černý led

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

Michael Connelly
Černý led – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MICHAEL CONNELLY

ČERNÝ LED

2019

Věnováno Lindě McCalebové-Connellyové

1

Z Cahuenga Pass se zvedal kouř, ale nedokázal prorazit vrstvu chladného proudícího vzduchu a hromadil se těsně pod ní. Z místa, odkud ho Harry Bosch pozoroval, tak vypadal jako šedivá kovadlina zvedající se od průsmyku. Pozdně odpolední slunce mu v nejvyšším bodě propůjčovalo narůžovělý nádech, který však směrem dolů přecházel až v sytě černou, neboť ho živil požár lesního porostu stoupající východním úbočím. Bosch přepnul na frekvenci vzájemné pomoci pro okres Los Angeles a poslouchal, jak šéfové jednotlivých požárních čet hlásí na velitelské stanoviště, že v jedné ulici shořelo už devět domů a domy ve vedlejší ulici stojí přímo ve směru šíření požáru. Ten postupoval vzhůru k otevřeným svahům Griffith Parku, kde mohl zuřit celé hodiny, než se ho hasičům podaří zvládnout. V hlasech velitelů požárních čet slyšel Harry zoufalství.

Sledoval eskadru vrtulníků, které dorážely na kouř, shazovaly na hořící budovy a stromy nádrže s vodou a růžovým zpomalovačem hoření a z dálky vypadaly jako titěrné vážky. Přitom si vzpomněl na evakuační operace ve Vietnamu. Na hluk. Na nejisté pohupování přetížených helikoptér. Viděl, jak voda prolévá plápolající střechy a okamžitě se mění v páru.

MICHAEL CONNELLY

Odhlédl od požáru a zadíval se do suchého porostu, který pokrýval úbočí a obklopoval piloty podpírající jeho dům na západní straně průsmyku. V hustém křoví rozeznal sedmikrásky a pár dalších druhů divoce rostoucího kvítí. Kojota, jenž v posledních týdnech lovil ve vyschlém korytu pod jeho domem, však nikde neviděl. Už mu párkrát shodil dolů kusy kuřete, ale kojot si před ním nikdy žrádlo nevzal. Teprve když Bosch vstoupil zpátky do domu, zvíře se vyplazilo z úkrytu a přijalo nabízený dar. Harry mu proto začal říkat *Bázlivec*. Občas pozdě v noci zaslechl, jak se údolím rozléhá jeho vytí.

Přesunul pohled zpátky k požáru právě ve chvíli, kdy se v průsmyku ozvala hlasitá exploze a uvnitř šedé kovadliny se vytvořila koule hustého černého dýmu. Na frekvenci záchránářů se začaly překřikovat vzrušené hlasy a šéf zásahu oznámil, že došlo k výbuchu propanové bomby z grilu.

Harry se chvíli díval, jak se tmavší kouř postupně rozplývá ve větším světlejším mračnu, a pak přeladil skener zpět na zásohové frekvence LAPD. Měl pohotovost. Vánoční službu. Půl minutky poslouchal vysílání, ale slyšel jen běžný rádiový provoz. Zdálo se, že v Hollywoodu mají klidné Vánoce.

Podíval se na hodinky a odnesl si skener dovnitř. Sebral z varné desky pánvičku a překlopil si na talíř vánoční večeři, pečená kuřecí prsa. Sundal pokličku z hrnce s dušenou rýží a hráškem a naložil si na talíř pořádnou porci. Odnesl jídlo ke stolu v jídelně, kde už na něj čekala sklenice s červeným vínem a vedle ní tři vánoční přání, která se během týdne nahromadila v poště, ale on je zatím neotevřel. V přehrávači disků hrál Coltraneova úprava lidové písně „Song of the Underground Railroad“.

Bosch během jídla otevíral přání, zběžně si je prohlížel a myslel na odesílatele. Věděl, že je to rituál osamělého člověka, ale vůbec ho to netrápilo. Zdaleka to nebyly první Vánoce, které trávil sám.

ČERNÝ LED

První přání mu poslal bývalý parták, jenž sebral peníze za nakladatelská a filmová práva a odstěhoval se do Ensenady. Na kartičce stála stejná otázka jako na všech Andersonových pohlednicích: „Kdy přijedeš na jih, Harry?“ Rovněž druhé vánoční přání přišlo z Mexika a jeho odesílatelem byl průvodce, u něhož Harry loni v létě v Bahia San Felipe šest týdnů bydlel, lovil ryby a procvičoval se ve španělštině. Bosch se tehdy zotavoval po průstřelu ramene a slunce i mořský vzduch mu při rekonvalescenci velmi pomáhaly. Také Jorge Barrera vyzýval ve španělsky psaném vánočním přání Bosche k návratu do Mexika.

Poslední přání otevřel Bosch pomalu a opatrně. I v tomto případě poznal odesílatele dřív, než roztrhl obálku. Na razítku stálo slovo „Tehachapi“, takže to nikdo jiný být nemohl. Přání bylo psáno rukou na špinavě bílém papíře z vězeňské recyklovačky a vánoční výjev byl lehce rozmazaný. Bosch strávil s pisatelkou jedinou noc, ale přemýšlel o ní tolik nocí, že už by je ani nespočítal. I ona si přála, aby ji přijel navštívit. Oba ale věděli, že se to nikdy nestane.

Bosch upil trochu vína a zapálil si cigaretu. Z přehrávače se právě linula živá nahrávka Coltraneovy skladby „Spiritual“, pořázená v newyorském jazzovém klubu Village Vanguard, když byl Harry ještě dítě. V tu chvíli však jeho pozornost upoutal skener, který stále tiše běžel na stole vedle televizoru. Policejní skenery představovaly zvukový podkres jeho života tak dlouho, že už mu nedělalo žádný problém ignorovat běžný provoz, soustředit se na zvuk saxofonu, a přitom okamžitě zachytit slova a kódy znějící jinak než obvykle. Nyní například v přístroji uslyšel: „Jedna-K-dvanáct, Osoba dvě potřebuje adresu.“

Bosch vstal, zamířil ke skeneru a zadíval se na něj, jako by pohled na přístroj mohl hlášení zesílit. Čekal deset vteřin, zda neuslyší odpověď. Dvacet vteřin.

„Osoba dvě, je to motel s názvem Hideaway, Western Avenue, kousek jižně od Franklin Avenue. Pokoj číslo sedm. Ehm, a vezměte si masku.“

MICHAEL CONNELLY

Bosch čekal na další informace, ale žádných se nedočkal. Uvedené místo, křižovatka Western a Franklin Avenue, spadalo pod hollywoodskou divizi. „Jedna-K-dvanáct“ bylo rádiové označení vyšetřovatele z divize loupeží a vražd, což byla elitní jednotka sídlící na ústředí v Parker Center. A jako „Osoba dvě“ vystupoval zástupce policejního náčelníka. Ti byli v losangeleské policii jen tři a Bosch si nebyl jistý, který z nich je dvojka. Na tom ale nezáleželo. Hlavní otázka zněla, co se mohlo stát tak vážného, že o vánočních svátcích vyjíždí k případu jeden z nejvyšších policejních pohlavárů.

Druhá otázka trápila Harryho ještě víc. Jestli už případ převzala divize loupeží a vražd, jak je možné, že nejprve neuvědomili jeho – detektiva z hollywoodské divize, který měl dnes službu? Bosch zamířil do kuchyně, hodil talíř do dřezu, vytočil policejní stanici na Wilcox Avenue a požádal o velitele služby. Ve sluchátku se mu ozval poručík jménem Kleinman. Bosch ho neznal. Na služebně byl nový; nedávno ho přeložili z foothillské divize.

„Co se děje?“ zeptal se Bosch. „Slyším o nějakém tělu na rohu Western a Franklin, a nikdo mi nic neřekl. Což je dost divné, když mám dneska pohotovost.“

„S tím si nelamte hlavu,“ odpověděl Kleinman. „Už si to stáhli klobouci.“

Bosche napadlo, že Kleinman musí být ze staré školy. Tenhle výraz už léta neslyšel. Členové divize loupeží a vražd nosili ve čtyřicátých letech slaměné buřinky. V padesátých letech přešli na šedé kloboučky. Pak vyšly klobouky z módy a uniformovaní policisté dnes těmto elitním detektivům říkali spíš „křaváční“ než „klobouci“. Samotná divize však rozhodně z módy nevyšla. Její členové se dodnes pokládali za šlechtu mezi detektivy a naparovali se jako pávové. Bosch tuhle aroganci nesnášel už v době, kdy na divizi sám pracoval. V tomhle byl Hollywood lepší, přestože to jinak byla městská stoka. Nikdo si tady na nic nehrál. Řešila se jen policejní práce, nic víc a nic méně.

ČERNÝ LED

„Co je to za hlášení?“ zeptal se.

Kleinman na pár okamžiků zaváhal a pak řekl: „V jednom motelu na Franklin Avenue se našlo v pokoji tělo. Vypadá to na sebevraždu. Ale berou si to lidi z loupeží a vražd – vlastně už si to vzali. My jsme ze hry. Přišlo to shora, Boschi.“

Bosch chvíli mlčel a přemýšlel. Divize loupeží a vražd vyjíždí k vánoční sebevraždě. Nedávalo mu to valný smysl..., ale pak mu to došlo.

Calexico Moore.

„Jak je ta věc stará?“ zeptal se. „Slyšel jsem, jak říkají Dvojce, ať si přiveze masku.“

„Jo, ten chlap jim slušně uzrál. Musí z toho mít hlavu v pejruru. Na rozdíl od něj, protože ten už žádnou hlavu nemá. Vypadá to, že si chtěl zakouřit z brokovnice, z obou hlavní naráz. Aspoň jsem to pochytil z jejich frekvence.“

Boschův skener frekvenci divize loupeží a vražd nechytal. Proto mu unikla původní rádiová konverzace o hlášení. Lidi z loupeží a vražd zřejmě přešli na jeho frekvenci jen proto, aby sdělili šoferovi Dvojky adresu motelu. Jinak by se Bosch o případu dozvěděl až druhý den ráno po příchodu na stanici. Trochu ho to namíchlo, ale dokázal se ovládnout. Chtěl od Kleinmana vyzvědět, co se dá.

„Je to Moore, vidíte?“

„Vypadá to tak,“ přisvědčil Kleinman. „Na prádelníku leží jeho odznak. A taky peněženka. Ale jak jsem říkal, vizuálně už tělo nikdo neidentifikuje, takže se zatím nic neví jistě.“

„Jak se to celé seaběhlo?“

„Heleďte, Boschi, já tady mám práci, jasné? Tohle se vás netýká. Už na tom dělají loupeže a vraždy.“

„Ne, to se pletete. Mě se to týká. Nejdřív jste měl totiž zavolat mně. Takže chci vědět, jak se to seaběhlo, abych pochopil, proč jste to neudělal.“

„Dobrá, Boschi, seaběhlo se to takhle: majitel toho pajzlu nám zavolal, že má na sedmičce shniláka. Poslali jsme tam

hlídku a ta nám pak ohlásila, že shnilák tam fakt je. Jenže nám to zavolali z pevné linky – ne z vysílačky –, protože viděli na prádelníku ten odznak a peněženku a věděli, že je to Moore. Nebo to aspoň předpokládali. Uvidíme. Každopádně jsem brnkl domů kapitánu Grupovi, který to předal zástupci náčelníka. No a ten místo vás povolal loupeže a vraždy. Tak to prostě chodí. Takže jestli máte s někým problém, tak ne se mnou, ale s Grupou nebo možná se zástupcem náčelníka. Já jsem z obliga.“

Bosch neřekl nic. Věděl, že když bude mlčet, člověk, od kterého potřebuje získat informace, někdy nastalé ticho nevydrží a sám ho přeruší něčím zajímavým.

„Trochu se nám to vymklo z rukou,“ dodal Kleinman. „Už jsou tam televizní štáby a lidi z *Timesů*. A taky z *Daily News*. Všem samozřejmě došlo, že je to Moore. Je z toho pěkný poprask. Člověk by řekl, že je zabaví požár na kopci, ale houbeles. Na Western Avenue už jich stojí pěkná řada. Musel jsem tam poslat zvláštní hlídku pro kontakt s médii. Takže buďte rád, že tam nemusíte, Boschi. Vždyť jsou Vánoce, prokristapána.“

Boschovi to však nestačilo. Po nálezů těla měli zavolat jemu a rozhodnutí přivolat lidi z divize loupeží a vražd mělo být taky jen na něm. Někdo ho z tohoto procesu vyjmul, a to Bosche štválo. Rozloučil se a zapálil si další cigaretu. Ze skříňky nad dřezem vytáhl pistoli a připjal si ji na opasek džínů. Nakonec sebral světle béžové sportovní sako a oblékl si ho na zelenou armádní mikinu, kterou měl na sobě.

Venku už se setmělo a Bosch za posuvnými dveřmi viděl na protějším svahu linii požáru. Zářivě se vpalovala do černé siluety úbočí a vypadala jako ďábelský úšklebek sunoucí se k hřebenu.

Ze tmy pod domem uslyšel kojota. Možná vyl na vycházející měsíc, možná na požár, a možná sám nad sebou, že zůstal ve tmě úplně sám.

2

Bosch sjel z kopců do Hollywoodu, přičemž vesměs projížděl liduprázdnými ulicemi. Teprve na Hollywood Boulevard začal na chodnících míjet obvyklé skupinky lidí na útěku a lidí bez domova. Promenovaly se tu i prostitutky, z nichž jedna měla na hlavě červenou santaclausovskou čepičku. Byznys je byznys, dokonce i o Vánocích. Na autobusových zastávkách posedávaly hezky upravené ženy, které ve skutečnosti nebyly ženami a nečekaly na autobus. Cetky a vánoční světla natažené na každé křižovatce přes bulvár dodávaly zdejší kombinaci neonů a špíny téměř groteskní ráz. Vypadáš jako přehnaně nalíčená štětka, pomyslel si Bosch.

Víc než Hollywood Boulevard ho však skličoval Cal Moore. Zprávu o jeho úmrtí očekával skoro týden – vlastně už od chvíle, kdy se doslechl, že Moore nepřišel do služby. Pro většinu policistů z hollywoodské divize od toho okamžiku nezněla otázka, zda je Moore mrtvý, nýbrž jak dlouho potrvá, než se někde objeví jeho tělo.

Moore byl seržant, který šéfoval jednotce pro potírání pouličních narkotik. Byla to ryze noční práce a jeho jednotka působila výlučně na bulváru. Na divizi se vědělo, že se Moore odstěhoval od manželky a nahradil ji whisky. Bosch měl možnost přesvědčit se o tom na vlastní oči, když s ním jednou na čemsi

spolupracoval. A taky se dozvěděl, že Moorea možná trápí i něco jiného než jen manželské problémy a brzký syndrom vyhoření. Seržant se totiž před ním nepřímo zmínil o vnitřní vyšetřovačce a prověřování ze strany policejních kádrováků.

Dohromady tak měl zaděláno na koňskou dávku předvánoční deprese. Sotva se tedy Bosch doslechl, že policie začíná po Mooreovi pátrat, bylo mu všechno jasné: Cal Moore je mrtvý.

Všem lidem na oddělení to bylo jasné taky, ale nikdo to neřekl nahlas. Ani v médiích o tom nebyla zmínka. LAPD se to zpočátku snažila řešit v tichosti. Pár diskrétních otázek sousedům v Mooreově bydlišti v Los Feliz. Pár přeletů vrtulníkem nad okolními kopci v Griffith Parku. Pak ovšem dostal jeden televizní reportér tip a všechny ostatní televizní stanice i noviny se té zprávy chytily. Média svědomitě informovala o postupu pátrání po zmizelém policajtoví, na vývěsce v tiskovém oddělení Parker Center visela Mooreova fotografie a těžké policejní váhy adresovaly občanům obvyklé výzvy. Stalo se z toho drama. Nebo přinejmenším zdroj kvalitních a dramaticky působících záběrů: pátrání na koních, pátrání ze vzduchu, policejní náčelník s fotkou pohledného seržanta s jižanskými rysy a vážným výrazem ve tváři. Nikdo však naplno neřekl, že se pátrá po mrtvole.

U Vine Street zastavil Bosch na semaforech a díval se, jak ulici přechází muž oděný do dvou lepenkových cedulí, jedné na břiše a druhé na zádech. Kráčel rychle a trhaně a koleny neustále bouchal do přední cedule, která poskakovala sem a tam. Na ceduli viděl Bosch satelitní fotografii Marsu s jedním zakroužkovaným úsekem, který vypadal jako lidský obličej. Pod snímkem byla velkými písmeny napsaná slova: KAJTE SE! BOŽÍ TVÁŘ NÁS SLEDUJE! Stejnou fotografii přitom Bosch viděl na obálce jakéhosi bulvárního plátku, když stál ve frontě v supermarketu Lucky; v novinách ovšem tvrdili, že obličej patří Elvisovi.

ČERNÝ LED

Na semaforu naskočila zelená a Bosch pokračoval v jízdě na Western Avenue. Cestou přemýšlel o Mooreovi. Kromě jednoho večera, kdy spolu pili v jazzovém baru kousek od bulváru, se s detektivem příliš nestýkal. Když Bosche před rokem přeložili z loupeží a vražd na hollywoodskou divizi, setkal se ze strany nových kolegů jen s váhavým podáním ruky a pár zdvořilostními frázemi. Jinak si od něj všichni udržovali odstup. Bylo to pochopitelné, protože Bosch přišel z elitní divize kvůli potížím s vnitřní vyšetřovačkou, a ani jemu to nijak nevadilo. Moore patřil k těm, kdo se příliš nenamáhalí dělat cokoli nad rámec pouhého kývnutí, když se potkali na chodbě nebo se účastnili společné porady. Dalo se tomu rozumět i s ohledem na to, že sekce vražd, ve které Bosch pracoval, spadala pod oddělení detektivů sídlící v přízemí, zatímco Mooreův HOSPOD – což byla zkratka „hollywoodské sekce pro potírání drog“ – měl kanceláře v prvním patře. K jednomu setkání však přece jen došlo. Pro Bosche to byla příležitost získat pár doplňujících informací o případu, na kterém tehdy pracoval. Pro Moorea to byla záminka obrátit do sebe hromadu piv a panáků.

Mooreův útvar HOSPOD měl sice chytlavou a snadno zapamatovatelnou zkratku, jaké se v LAPD těšily oblibě, ale ve skutečnosti se skládal z pouhých pěti policistů, kteří noc co noc vyrazili z rekonstruované skladové haly, rázovali si to po Hollywood Boulevard a zatýkali každého, komu našli v kapse joint nebo něco lepšího. Členové útvaru „jeli na objem“, což v překladu znamenalo, že se snažili zatknout co nejvíc osob, aby jejich počtem ospravedlnili své žádosti o personální posílení, lepší vybavení, a především víc placených přesčasů v rozpočtu na následující rok. A bylo jim úplně jedno, že státní zastupitelství rozdává většině zatčených podmínky a zbytek pustí úplně. Důležitá byla čísla ve statistikách. A pokud některý reportér Kanálu 2, Kanálu 4 nebo místní přílohy *Los Angeles Times* projevil zájem vyrazit někdy v noci s policisty do ulic a sesmolit o HOSPODu reportáž, tím líp. V každé divizi měli někoho, kdo jel na objem.

MICHAEL CONNELLY

Na Western Avenue odbočil Bosch na sever a vzápětí před sebou uviděl blikající modrožlutá světla hlídkových vozů a oslnivé reflektory televizních kamer. V Hollywoodu tento výjev obvykle znamenal násilné přerušování něčího života nebo filmovou premiéru. Bosch ovšem věděl, že v této části města už mělo premiéru úplně všechno, snad s výjimkou třináctiletých prostitutek.

Zastavil u obrubníku půl bloku od motelu Hideaway a zapálil si cigaretu. Některé věci se v Hollywoodu nikdy neměnily, jen se pro ně vymýšlela nová a nová jména. Například tenhle zaplivaný motel existoval už před třiceti lety, jen se mu tehdy říkalo „El Rio“. Dnes byl zaplivaný úplně stejně. Bosch v něm nikdy nebydlel, ale v Hollywoodu vyrostl, takže si to pamatoval. Na podobných místech bydlel docela často. S matkou. Když ještě žila.

Motel Hideaway postavili ve čtyřicátých letech. Měl vnitřní nádvoří, na kterém díky velkému banánovníku rostoucímu uprostřed panoval během dne příjemný stín. Po setmění se všech čtrnáct pokojů zahalilo do tmy, z níž vystupoval jen ostrě červený neon. Harry si všiml, že v nápisu MĚSÍČNÍ PRONÁJEM nesvítí písmeno O.

Už když byl kluk a motel Hideaway se jmenoval El Rio, působila celá oblast bezútěšně. Nesvítilo v ní tolik neonů, ale budovy vypadaly svěžeji a méně zchátrale – na rozdíl od lidí. V jednom místě stávala kancelářská budova navržená ve stylu Streamline Moderne, která vypadala jako parník kotvící vedle motelu. Jenže parník šel dávno ke dnu a místo něj tu dnes stál minimarket.

Harry se díval ze zaparkovaného auta na motel a napadlo ho, že tohle je na přespání dost zoufalé místo. A na smrt ještě zoufalejší. Vystoupil a zamířil k budově.

Přes přední část nádvoří byla natažená policejní páska, před kterou stáli uniformovaní policisté. Na jednom konci pásky zářila oslnivá světla televizních kamer zaměřených na skupi-

ČERNÝ LED

nu mužů v oblecích. Jeden z nich měl lesklou oholenou hlavu a z celé skupiny mluvil prakticky jen on. Když se Bosch přiblížil, uvědomil si, že reflektory muže v oblecích oslepují, takže za pásku nevidí. Rychle ukázal uniformovanému policistovi odznak, podepsal se na seznam osob pobývajících na místě činu, který měl policista přicvaknutý k deskám, a protáhl se pod páskou.

Dveře pokoje číslo sedm byly otevřené a zevnitř prosakovalo světlo. Kromě něj se z pokoje linul i tón elektrické harfy, což Boschovi prozradilo, že případ dostal na starost Art Donovan. Tento ohledávací technik s sebou všude nosil tranzistorové rádio, na kterém měl neustále naladěnou stanici The Wave specializovanou na hudbu new-age. Donovan tvrdil, že tento žánr vnáší alespoň špetku klidu na místo, kde lidé zabíjeli nebo byli zabiti.

Harry prošel dveřmi a zakryl si ústa a nos kapesníkem. Nepomohlo to. Sotva překročil práh, udeřil ho do nosu zápach, který se nedal přirovnat k ničemu na světě. Všiml si, že Donovan vkládá nanáší daktyloskopický prášek na ovládací knoflíky klimatizační jednotky, která visela na zdi pod jediným oknem v pokoji.

„Zdravíčko,“ řekl na uvítanou. Před zápachem a černým daktyloskopickým práškem se chránil pomocí masky, jakou nosí lakýrníci. „V koupelně.“

Bosch se rychle rozhlédl po pokoji, jelikož předpokládal, že ho každou chvíli vyhmátnou kravaťáci a pošlou ho pryč. Postel byla ustlaná a zakrytá zašlým růžovým přehozem. V místnosti stála jediná židle s novinami. Bosch k nim přistoupil a viděl, že je to šest dní starý výtisk *Los Angeles Times*. Vedle postele stál prádelník se zrcadlem, na němž byl popelník obsahující jedinou cigaretu típnutou v polovině. Kromě něj leželo na prádelníku nylonové pouzdro s revolverem Smith & Wesson .38 Special, peněženka a pouzdro na policejní odznak. Tyto tři položky už byly poprášované černým daktyloskopickým práškem. Žádný vzkaz na rozloučenou na prádelníku neležel, přestože by ho Harry očekával právě tady.

„Nenechal vzkaz,“ poznamenal spíš sám pro sebe než pro Donovanu.

„Ne. V koupelně taky nic není. Klidně se tam podívej. Jestli ti teda nevadí, že přijdeš o vánoční večeři.“

Harry nakoukl do krátké chodby vedoucí od levé strany postele dozadu. Dveře koupelny se nacházely napravo, a když se k nim Harry přiblížil, pocítil jistou zdráhavost. Byl přesvědčený, že na světě není jediný policista, kterému by aspoň jednou v životě neblesklo hlavou, že si vezme život.

U prahu se zastavil. Tělo leželo na ošoupané bílé dlažbě a zády se opíralo o bok vany. První, čeho si Bosch všiml, byly boty. Šedé boty z hadí kůže na vysokém podpatku. Moore je měl na sobě i ten večer, kdy pil s Boschem. Pravou botu měl stále obutou, takže Bosch viděl na ošoupaném gumovém podpatku logo výrobce ve tvaru S. Levá bota stála u zdi. Na chodidlu jen v ponožce byl nasazený čirý důkazní sáček. Ponožka zřejmě kdysi bývala bílá. Teď měla šedivou barvu a celé chodidlo bylo lehce naběhlé.

Na podlaze vedle zárubně ležela brokovnice „dvojka“, se dvěma hlavními vedle sebe. Pažba byla na spodním okraji rozštípnutá a na podlaze ležela asi deseticentimetrová tříška, kterou Donovan nebo některý z detektivů zakroužkovali modrou pastelkou.

Bosch neměl čas nad těmito výjevy přemýšlet. Snažil se je jen všechny vstřebat. Zvedl oči a přejel pohledem po celém těle. Moore byl oblečený v džínách a tričku, ruce měl svěšené podél těla a kůži voskově šedou. Prsty mu vlivem hnilobného procesu nepřirozeně ztloustly a předloktí měl buclatá jako Pepeť námořník. Bosch si všiml i neforemného tetování na pravé paži, šklebícího se ďábelského obličej se svatozáří.

Tělo spočívalo zády na boční stěně vany, takže to skoro vypadalo, jako by si Moore chtěl ve vaně umýt vlasy. Bosch si však uvědomil, že je to jen klam, který vznikl tím, že hlava v podstatě

ČERNÝ LED

chybí. Zničila ji síla výstřelu ze dvou hlavní. Světle modré kachličky v okolí vany byly pocákané zaschlou krví, která na mnoha místech стекла až do vany. Některé kachličky byly prasklé po nárazu broků.

Bosch za sebou ucítil čísi přítomnost. Otočil se a zjistil, že se dívá přímo do tváře zástupce náčelníka Irvina Irvinga. Ten žádou masku neměl a nedržel si na ústech ani kapesník či hadr.

„Dobry večer, šéfe.“

Irving přikývl a řekl: „Co vás sem přivádí, detektive?“

Bosch už viděl dost na to, aby si dokázal poskládat dohromady, co se v pokoji stalo. Odstoupil od prahu, protáhl se kolem Irvinga a zamířil ke vchodovým dveřím. Irving vyrazil za ním. Prošli kolem dvojice soudních patologů, kteří měli na sobě modré kombinézy. Na chodbě odhodil Harry kapesník do odpadkového koše, který na místo činu přinesli policisté. Když si zapaloval cigaretu, všiml si, že Irving drží v ruce žlutohnědou obálku.

„Zachytil jsem hlášení na skeneru,“ řekl. „A tak jsem si říkal, že se sem zajedu podívat, protože se to mělo hlásit mně. Tohle je moje divize, měl jsem dostat avízo.“

„Jistě, ale když se zjistilo, kdo v pokoji je, okamžitě jsem se rozhodl přidělit případ divizi loupeží a vražd. Kapitán Grupa mě kontaktoval a já rozhodl takto.“

„Takže už je jisté, že uvnitř leží Moore?“

„Ne tak docela.“ Irving zvedl obálku. „Prošel jsem záznamy a vytáhl si jeho otisky. Ty to rozhodnou s definitivní platností. A pak jsou tu i dentální záznamy – pokud se toho na analýzu najde dost. Všechny okolnosti ovšem na tento závěr ukazují. Ten člověk se ubytoval na jméno Rodrigo Moya, které Moore používal v týmu HOSPOD. A za motelem parkuje mustang, který si Moore na to jméno pronajímal. Myslím, že náš společný vyšetřovací tým v tuto chvíli příliš nepochybuje, že je to on.“

Bosch přikývl. S Irvingem přišel do styku v době, kdy měl tenhle chlap ještě pod palcem oddělení vnitřního vyšetřování.

MICHAEL CONNELLY

Ted' z něj byl zástupce náčelníka, jeden ze tří nejvýše postavených lidí v LAPD, a kromě vnitřní vyšetřovačky měl na starosti i protidrogovou rozvědku a vyšetřování plus veškeré detektivní služby. Harry chvíli zvažoval, jestli má tlačit na pilu a dál si stěžovat, že mu nikdo nezavolal.

„Měli mi to ohlásit,“ řekl nakonec. „Tenhle případ je můj. Sebrali jste mi ho dřív, než jste mi ho vůbec dali.“

„To rozhodnutí jsem udělal já, detektive, a bylo jen na mně, komu ho seberu nebo přidělím, souhlasíte? Není třeba se kvůli tomu rozčilovat. Řekněme, že se tím celý proces zjednoduší. Dobře víte, že veškerá úmrtí policistů vyšetřuje divize loupeží a vražd. Stejně byste jim ten případ musel předat, takže jsme vám ušetřili čas. Žádný nekalý motiv v tom nehledejte – šlo mi výhradně o urychlení. V té koupelně leží tělo policisty. Takže bez ohledu na okolnosti jeho smrti máme vůči němu a jeho rodině závazek postupovat rychle a profesionálně.“

Bosch znovu přikývl a rozhlédl se kolem sebe. Ve vchodu pod cedulí MĚSÍČNÍ PR NÁJEM viděl detektiva Sheehana z divize loupeží a vražd. Právě zpovídal asi šedesátiletého muže, který byl navzdory večernímu chladu jen v tričku bez rukávů a žvýkal nedokouřenou cigaretu. Manažer.

„Vy jste ho znal?“ zeptal se Irving.

„Moore? Ne, ani ne. Vlastně ano, znal jsem ho. Pracovali jsme ve stejné divizi, takže jsme se znali. Jenže on dělal na ulici, a tak měl většinou noční. Moc jsme do kontaktu nepřišli...“

Bosch netušil, proč se rozhodl zalhat. Přemýšlel, jestli to Irving v jeho hlase poznal. Raději změnil téma.

„Takže je to sebevražda? Tohle jste řekl reportérům?“

„Reportérům jsem neřekl vůbec nic. Mluvil jsem s nimi, to ano. Ale o totožnosti těla na pokoji jsem se nezmínil. A ani se o tom nezmíním, dokud všechno nebude oficiálně potvrzené. My dva tady můžeme stát a navzájem se ujišťovat, že je to určitě Calexico Moore, ale jim to neprozradím, dokud neprove-

ČERNÝ LED

deme veškeré testy a dokud na jeho úmrtním listu nezaschne inkoust.“

Plácl se obálkou přes stehno.

„Proto jsem si vytáhl jeho osobní spis. Abych celý proces urychlil. Jeho otisky pojedou k soudní lékařce společně s tělem.“ Otočil se ke dveřím pokoje. „Ale vy jste byl uvnitř, detektive Boschi. Povězte mi, jak se na to díváte vy.“

Bosch se na chvíli zamyslel. Ptá se zástupce náčelníka ze zájmu, nebo na mě něco zkouší? přemýšlel. S Irvingem jednal poprvé od doby, kdy se o něj zajímala vnitřní vyšetřovačka a Irving byl jeho protivníkem. Nakonec se rozhodl, že to riskne.

„Vypadá to, že se posadil na podlahu vedle vany, vyzul si botu a palcem u nohy zatáhl za obě spouště. Podle rozsahu zranění předpokládám, že rána vyšla z obou hlavních. Zpětný ráz odhodil brokovnici na dveřní zárubeň a přitom se z ní odštípl kus pažby. Hlava letěla na druhou stranu, na zeď a do vany. Sebevražda.“

„No tak vidíte,“ pronesl Irving. „Teď můžu říct detektivu Sheehanovi, že máte totožný názor. Ve výsledku je to stejné, jako by vám zavolali. Není důvod, aby se někdo cítil odstrčený.“

„O to nejde, šéfe.“

„A o co jde, detektive? O to, že máte ustavičně ke všemu výhrady? Že nepřijímáte rozhodnutí velení? Začínám s vámi ztrácet trpělivost, detektive. Doufal jsem, že tohle už nikdy nebudu muset řešit.“

Irving teď stál u Bosche až příliš těsně a dýchal mu přímo do obličeje. Bosch tak měl pocit, že se ho zástupce náčelníka snaží uzemnit. Přemýšlel, jestli to Irving dělá vědomě. Poodstoupil a řekl: „Jenže se nenašel vzkaz.“

„Ne, vzkaz se nenašel. Pár věcí se ještě musí prověřit.“

Bosch nevěděl, co má Irving na mysli. Mooreův byt i kancelář prohledala policie už ve chvíli, kdy se detektiv začal pohřešovat, a byt jeho manželky také. Co ještě zbývalo? Mohl Moore poslat vzkaz na rozloučenou někomu poštou? To už by přece dávno dorazil.

„Kdy se to stalo?“

„Po pitvě, která proběhne zítra ráno, snad budeme vědět víc. Ale tipl bych si, že to udělal nedlouho potom, co se v pokoji ubytoval. To znamená před šesti dny. Manažer během prvního rozhovoru prohlásil, že sem Moore přijel před šesti dny a od té doby se neukázal. Což odpovídá i stavu pokoje, stavu těla a datu na novinách.“

Pitva byla naplánovaná na zítřejší ráno. To Boschovi prozradilo, že Irving zatahal za nitky. Obvykle se na pitvu čekalo tři dny a vánoční svátky by čekací lhůtu prodloužily ještě víc.

Irving zřejmě jeho myšlenky vytušil.

„Šéfka soudní patologie souhlasila, že to provede zítra ráno. Vysvětlil jsem jí, že by se jinak v médiích objevily spekulace, které by nebyly fér vůči Mooreově manželce ani vůči policii. A ona na to přistoupila. Koneckonců se chce stát z prozatímní ředitelky ústavu soudního lékařství stálou ředitelkou ústavu soudního lékařství. Zná hodnotu spolupráce.“

Bosch neřekl nic.

„Takže se to zítra dozvíme s určitostí. Navíc během šesti dní od chvíle, co se tady seržant Moore ubytoval, ho nikdo včetně manažera motelu neviděl. Výslovně si prý vymínil, že nechce být za žádných okolností rušen. Takže podle mě to provedl krátce po příchodu na pokoj.“

„Jak to, že ho nenašli dřív?“

„Zaplatil na celý měsíc dopředu. A požadoval soukromí. V motelu, jako je tenhle, stejně nezajišťují úklid ani pokojovou službu. Manažer ho prostě pokládal za opilce, který bude na pokoji buď prolévat hrdlo, nebo naopak abstinovat. Na takovém místě si člověk nemůže klientelu moc vybírat. Měsíční ubytování hodilo šest set dolarů, a tak to manažer dál neřešil.“

Hostovo přání nechodit na pokoj číslo sedm dodržoval personál až do dneška, kdy si manažerova manželka všimla, že se do automobilu pana Moyi – do mustangu – někdo v noci vloupal. A samozřejmě byli i zvědaví. Zaklepali na dveře, aby mu to

ČERNÝ LED

oznámili, jenže on se neozval. A tak použili náhradní klíč. Sotva vkročili do dveří, bylo jim podle zápachu okamžitě jasné, co se v tom pokoji stalo.“

Irving dodal, že Moore nastavil klimatizaci na maximální výkon a nejnižší teplotu, aby zpomalil proces rozkladu a udržel zápach v pokoji. Na podlaze pod vchodovými dveřmi ležely mokré ručníky, které dál omezily výměnu vzduchu mezi pokojem a okolím.

„A výstřel nikdo neslyšel?“ zeptal se Bosch.

„Pokud je nám známo, tak ne. Manažerova manželka je skoro hluchá a tvrdí, že nic neslyšela. Oba bydlí v posledním pokoji na opačném konci. Na jedné straně ulice máme prodejny, na druhé kancelářskou budovu. Všechno se večer zavírá. A za motelem vede malá zadní ulička. Procházíme záznamy a pokoušíme se vypátrat ostatní hosty, kteří v motelu bydleli během prvních pár dní Mooreova pobytu. Jenže manažer tvrdí, že sousední pokoje schválně nikomu nedával. Říkal si, že jestli se Moore na sedmičce pokouší o detox, mohl by být trochu hlučný.“

Tahle ulice je navíc docela rušná, detektive – přímo před motelem stojí autobusová zastávka. Takže je možné, že nikdo nic neslyšel. Nebo že sice něco slyšel, ale nevěděl, co to je.“

Bosch se na okamžik zamyslel a řekl: „Nechápu, proč si ten pokoj pronajímal na celý měsíc. Jaký to mělo důvod? Jestli se chystal zastřelit, proč chtěl, ať se na to přijde až za takovou dobu? Proč to prostě neudělal a nenechal se normálně najít?“

„Těžká otázka,“ připustil Irving. „Osobně si to vysvětluju tak, že to udělal z ohleduplnosti k manželce.“

Bosch zvedl obočí. Tohle nechápal.

„Žili odděleně,“ vysvětlil Irving. „Třeba ji nechtěl vystavovat stresu zrovna před svátky. A tak se pokusil zprávu o své smrti oddálit – o dva týdny, možná i o měsíc.“

Boschovi to připadalo docela chatrné, ale lepší vysvětlení momentálně neměl. Nenapadalo ho nic dalšího, nač by se měl

MICHAEL CONNELLY

zeptat. Irving změnil téma, čímž dal Boschovi najevo, že jeho návštěva místa činu skončila.

„Co dělá rameno, detektive?“

„Dobrý.“

„Slyšel jsem, že jste během rekonvalescence odjel do Mexika, abyste tam piloval španělštinu.“

Bosch neodpověděl. O tohle řečnění neměl zájem. Spíš chtěl Irvingovi sdělit, že se mu tenhle případ navzdory všem shromážděným důkazům a vysvětlením ani za mák nelíbí. Svůj pocit však nemohl o nic opřít a věděl, že dokud nezíská pádné argumenty, bude lepší mlčet.

„Vždycky jsem měl dojem,“ pokračoval Irving, „že naši policisté – samozřejmě myslím ty nehispanické – nejeví dostatečnou snahu naučit se i druhý jazyk, kterým se v tomto městě mluví. Rád bych se dočkal chvíle, kdy celý sbor...“

„Mám vzkaz!“ ozval se z pokoje Donovan.

Irving se bez dalšího slova od Bosche oddělil a zamířil ke dveřím. Sheehan ho následoval v doprovodu kravaťáka, v němž Bosch poznal detektiva Johna Chastaina z vnitřní vyšetřovačky. Na chvíli zaváhal a pak vstoupil do pokoje také.

Na chodbě u dveří koupelny stál technik ze soudní patologie. Ostatní postávali kolem něj. Bosch zalitoval, že před chvílí odhodil kapesník do koše. Vrazil si do úst cigaretu a hluboce potáhl.

„Pravá zadní kapsa,“ prohlásil technik. „Je zasažená hnilobou, ale vzkaz se přečíst dá. Papírek byl nadvakrát přeložený, takže vnitřní strany zůstaly čisté.“

Irving vycouval z chodby s malým důkazním sáčkem v ruce a zadíval se na drobný papírek, který vězel uvnitř. Ostatní se shlukli kolem něj. Všichni kromě Bosche.

Papírek byl šedý jako Mooreova kůže. Bosch měl pocit, že na něm vidí jediný řádek textu psaného modrým inkoustem. Irving se na něj zadíval, jako by ho viděl poprvé.

ČERNÝ LED

„Boschi, budete muset odejít.“

Harry se chtěl zeptat, co se na papírku píše, ale věděl, že by žádnou odpověď nedostal. Na Chastainově tváři uviděl samolibý úšklebek.

Za žlutou páskou se zastavil a zapálil si cigaretu. Za sebou uslyšel klapot podpatků, a když se otočil, spatřil blondatou reportérku, kterou znal z Kanálu 2. Mířila k němu s bezdrátovým mikrofonom v ruce a falešným umělohmotným úsměvem ve tváři. Provedla rychlý a dobře nacvičený manévř a už byla u něj. Než však stačila promluvit, Harry řekl: „Bez komentáře. S případem nemám nic společného.“

„Mohl byste nám...“

„Bez komentáře.“

Úsměv jí z tváře zmizel tak rychle, jako když spadne gilotina. Vztekla se otočila a vzápětí se znovu ozval klapot jejích vysokých podpatků, když se s kameramanem vraceli na místo A, odkud hodlali pořídit úvodní záběr své reportáže.

Po chvíli začali z motelu vyvážet tělo. Reflektory se rozsvítily a šestice kameramanů vytvořila provizorní uličku. Dva muži ze soudní patologie před sebou tlačili vozík s Mooreovým tělem zakrytým plachtou. Prošli uličkou a zamířili k čekající modré dodávce. Harry si všiml, že za nimi vzprímeně kráčí Irving – tvářil se zachmuřeně, ale přitom si zjevně dával záležet, aby se v záběru ocitl i on. Jakékoliv vystoupení ve večerních zprávách bylo lepší než žádné, zvláště když člověk pokukoval po funkci policejního náčelníka.

Po odvozu těla se místo činu začalo měnit. Všichni odcházeli. Reportéři, policisté, všichni. Bosch se znovu protáhl pod žlutou páskou a hledal očima Donovanu nebo Sheehana. Irving si toho všiml a znovu k němu přistoupil.

„Detektive, když nad tím tak přemýšlím, možná bych od vás přece jen něco potřeboval, abychom celou záležitost urychlili. Detektiv Sheehan ještě musí zajistit místo činu. Ale bych byl nerad, kdyby se Mooreova manželka dozvěděla zprávu o úmrtí

MICHAEL CONNELLY

svého muže z médií. Mohl byste ji o všem uvědomit? Samozřejmě ještě nic není definitivně potvrzené, ale chci, aby Mooreova žena věděla, co se děje.“

Bosch dal předtím najevo takové rozhořčení, že nemohl couvnout. Chtěl se do případu zapojit a teď dostal možnost.

„Dejte mi adresu,“ řekl.

Po pár minutách Irving odjel a uniformovaní policisté začali sundávat žlutou pásku. Bosch viděl, jak Donovan kráčí k dodávce s brokovnicí zabalenou do igelitu a s několika menšími důkazními sáčky.

Když Donovan ukládal sáčky do dřevěné bedny, ve které se kdysi přepravovalo víno z oblasti Napa Valley, zvedl Harry nohu a začal si na nárazníku dodávky naoko zavazovat tkaničku.

„Co chceš, Harry? Právě jsem zjistil, že tady nemáš co dělat.“

„To bylo předtím. Teďka se to změnilo. Zapojili mě do případu. Musím uvědomit příbuzné.“

„Tomu říkám terno.“

„No jo, člověk musí brát, co mu dají. Tak co tam napsal?“

„Kdo?“

„Moore.“

„Hele, Harry, tohle je...“

„Podívej se, Donnie, Irving mě pověřil, abych zajel za příbuznými. Čímž jsem se stal součástí vyšetřování. Chci jenom vědět, co napsal. Já toho chlapa znal, jasný? Nikam s tím nepoběžím.“

Donovan si ztěžka oddechl, sáhl do bedny a začal procházet důkazní sáčky.

„Vlastně toho moc nesdělil. Rozhodně nenapsal nic hlubokého.“

Rozsvítil baterku a posvítil na sáček s papírkem. Stála na něm jediná věta.

Zjistil jsem, kdo jsem.

3

Irving mu uvedl adresu v Canyon Country, což byla téměř hodina jízdy na sever od Hollywoodu. Bosch zamířil po Hollywood Freeway na sever, napojil se na Golden State Highway a projel temnou rozsedlinou Santa Susanna Mountains. Provoz byl plynulý. Většina lidí už doma pekla krocana a oblékala se do svátečního. Bosch si vzpomněl na Cala Moorea a přemýšlel, co udělal a co nechal za sebou.

Zjistil jsem, kdo jsem.

Bosch netušil, co mrtvý policista jedinou větou načmáranou na kousek papíru a zasunutou do zadní kapsy kalhot myslel. On sám měl s Moorem jedinou zkušenost: dvě hodiny strávené s nevrlym a cynickým policajtem, který do sebe naléval pivo a whisky. Neměl jak poznat, co se od té doby přihodilo. Co způsobilo, že Mooreův ochranný štít zrezivěl a proděravěl se.

Znovu si v hlavě probíral své setkání s Moorem. Uskutěčnilo se před pouhými několika týdny, a přestože mělo jít o ryze pracovní schůzku, Mooreovy problémy nakonec vybublaly na povrch. Sešli se v úterý večer v restauraci Catalina Bar & Grill. Moore byl ve službě, ale restaurace stála pouhého půl bloku již-

MICHAEL CONNELLY

ně od Hollywood Boulevard. Harry na něj čekal u baru v zadním rohu. Policajtům tam nikdy neúčtovali couvert.

Moore se posadil na vedlejší stoličku a objednal si panáka a pivo Henry's – stejné, jaké stálo na baru před Boschem. Na sobě měl džíny a tričko, které mu volně splývalo přes opasek. Byl to standardní úbor tajného agenta, a Moore se v něm navíc zjevně cítil dobře. Tričko mělo ustříhnuté rukávy a zpoza roztřepeného švu na pravé straně vykukovalo modré tetování zobrazující ďábelský obličej. Moore měl v sobě jakousi drsnou krásu, ale už nejméně tři dny se potřeboval oholit, a kromě toho z něj vyzařovala zvláštní nejistota – působil trochu jako rukojmí, které po dlouhém únosu a mučení propustili na svobodu. V restauraci Catalina Bar & Grill se každopádně vyjímal jako popelář na svatbě. Harry si všiml, že má na nohou vysoké šedé boty z hadí kůže, které si zvláštně zahákl o bidýlka na barové stoličce. Tyhle boty s oblibou nosili koňáci na rodeu, protože díky vysokým podpatkům sešikmeným dopředu se mohli během házení lasa lépe zapřít ve třmenech. Harry věděl, že lidi z protidrogového přezdívací těmto botám „plísňáky“ – používali je v podstatě ke stejným účelům, jen místo býčků chytali do lasa lidi sjeté „plísni“ neboli PCP.

Nejdřív s Moorem jen kouřili, popíjeli a nenuceně klábosili – byla to vzájemná oťukávaná, během níž si vymezovali mantinely. Bosch si všiml, že křestní jméno Calexico coby složenina vlastních jmen „California“ a „Mexico“ zřejmě opravdu vystihuje Mooreův smíšený původ. Policista měl snědou pleť, vlasy černé jako havran, útlé boky a široká ramena. Tuto ryze hispánskou vizáž však narušovaly jeho oči. Byly to oči kalifornského surfaře, zelené jako brčál. A ani v hlase nezbyla Mooreovi jediná špetka Mexika.

„Na hranicích je město s názvem Calexico. Přímo naproti Mexicali. Byls tam někdy?“

„Narodil jsem se tam. Podle toho města jsem dostal jméno.“

ČERNÝ LED

„Já tam nikdy nebyl.“

„Neboj, o nic jsi nepřišel. Normální pohraniční město jako všechna ostatní. Dodnes tam čas od času zajedu.“

„Za rodinou?“

„Ne, tu už nemám.“

Moore si gestem objednal další rundu a zapálil si další cigaretu od první, kterou vykouřil až úplně k filtru.

„Myslel jsem si, že se mě chceš na něco zeptat,“ prohodil.

„Jo, to chci. Dostal jsem takový případ.“

Číšník před ně postavil pítí a Moore do sebe panáka jediným plyným pohybem obrátil. Než si barman stačil zapsat aktuální objednávku, už měl od Moorea další.

Bosch mu začal popisovat podrobnosti případu. Dostal ho před několika týdny a zatím s ním nepohnul. V místě mimoúrovňového křížení Hollywood Freeway a Gower Street se našlo tělo třicetiletého muže, který byl později identifikován jako James Kappalanni z Oahu na Havaji. Kappalanni byl uškrcen půlmetrovým kusem drátu opatřeným na konci dřevěnými špalíky, aby se vrahovi lépe držel, až ho někomu nasadí na krk. Velmi úhledná a efektivní práce. Kappalanniho obličej měl modrošedou barvu jako ústřice. Zastupující hlavní soudní lékařka mu během pitvy přezdívala „Modrý Havajec“ v parafrázi na slavnou poštovní známku. To už se Bosch z počítačových databází NCIC a DOJ dozvěděl, že muž byl za života známý jako Jimmy Kapps a seznam jeho drogových deliktů je po vytištění zhruba stejně dlouhý jako drát, který ho připravil o život.

„Takže nebylo tak velké překvapení, když ho soudní patologka rozřízla a našla mu ve střevech dvaadváct kondomů,“ dodal Bosch.

„Co v nich bylo?“

„Nějaké havajské svinstvo s přezdívkou ‚sklo‘. Prý je to derivát ‚ledu‘ neboli metamfetaminu. Pamatuju si na to z doby před pár lety, kdy byl meťák velký módní hit. Každopádně tenhle

MICHAEL CONNELLY

Jimmy Kapps fungoval jako kurýr. Převážel ve střevěch spoustu skla a dost možná ještě krátce před vraždou seděl v letadle z Honolulu. Jenže pak někomu vlezl do drátěné ohlávky.

Ta droga s názvem ‚sklo‘ je prý hodně drahá a má na trhu konkurenci. Takže bych o tom chtěl znát něco bližšího, aby mi z toho třeba vypadl nějaký nápad. Protože jinak se nemám čeho chytit. Vůbec netuším, kdo mohl Jimmyho Kappse krouhnout.“

„A o tom sklu ti řekl kdo?“

„Lidi ze závažných drogových deliktů dole v centru. Ale moc mi to nepomohlo.“

„To bude asi tím, že vědí úplný hovno. Řekli ti o černém ledu?“

„Něco málo. Prý je to ta konkurence skla. Pochází z Mexika, ale víc mi toho neprozradili.“

Moore se rozhlédl po barmanovi, který obsluhoval na protějším konci baru a zdálo se, že je záměrně ignoruje.

„Všechno je to poměrně nové,“ vysvětlil. „Černý led a sklo jsou v podstatě jedno a totéž. Výsledek je stejný. Akorát sklo pochází z Havaje a černý led z Mexika. Asi by se tomu dalo říkat droga jednadvacátého století. Kdybych byl prodejce, řekl bych, že tenhle produkt pokrývá všechny demografické skupiny. V podstatě je to totéž, jako by někdo sebral koks, heroin a PCP a smíchal je dohromady. Tahle droga má všechno. Rauš jako po koksu, ale heroin mu dává nohy. Z minut udělá hodiny. A nakonec naskočí PCP a dodá ti ke konci tripu pořádný kopanec. Řeknu ti, kamaráde, že až se tohle uchyťtí, půjde to pořádně na dračku, akorát po nějaký době zůstane na ulici jen hromada mátožných zombíků.“

Bosch neřekl nic. Většinu těchto věcí už věděl, ale Moore se slušně rozpovídal a on ho nechtěl přerušovat otázkou. Zapálil si cigaretu a čekal.

„Začalo to na Havaji,“ pokračoval detektiv. „V Oahu. Tam ten led vyráběli nejdřív. Říkali mu normálně a obvykle ‚led‘.

ČERNÝ LED

V podstatě jde o směs PCP a koksu. Velmi zisková záležitost. Ale vývoj se nezastavil a přidali do toho i heroin. Kvalitní bílý heroin z Asie. A začali tomu říkat sklo. Myslím, že to byl i nějaký jejich slogan: hladký jako sklo.

Jenže kecý v téhle branži nikoho nezajímají. Rozhodují jenom dvě věci: cena a zisk.“

Moore zvedl ruce, aby dal najevo význam obou faktorů.

„Havajci teda měli kvalitní produkt, ale dělalo jim potíže dostat ho sem na pevninu. V podstatě jsou odkázaní na lodě a letadla, které se dají docela slušně regulovat. Nebo aspoň do jisté míry. Můžeš je sledovat a kontrolovat. A tak jim nakonec nezbylo než používat kurýry, jako byl tenhle Kapps, kteří drogu spolýkali a přeletěli s ní na pevninu. Jenže i to je těžší, než se na první pohled zdá. Především takhle můžeš dostat ven jen omezené množství. Dvačtyřicet balonků uvnitř toho chlapa, kolik to mohlo hodit? Sto gramů? Tohle skoro nestojí za námahu. Navíc musíš počítat s DEA, která má svoje lidi v letadlech a na letištích. Zaměřují se přesně na lidi jako Kapps, kterým říkájí ‚pašeráci gumy‘. Mají kompletní identifikační profil – seznam věcí, na něž se mají zaměřovat. Například hledají lidi, kteří se hodně potí, ale mají suché rty a pořád si je olizují – takhle působí kaopektát, sirup proti průjmu. Pašeráci gumy ho pijou jako kolu. Vždycky je prozradí.

Tím vším chci říct, že Mexičani to mají v tomhle směru daleko snadnější. Zeměpisná poloha jim hraje do noty. I oni mají lodě a letadla, ale krom toho mají tři tisíce kilometrů dlouhou hranici, kde fakticky neexistují kontroly a zákazy. Tvrdí se, že na každé kilo koksu zadrženého federály připadá deset, které normálně proniknou do Států. A pokud jde o černý led, tak tam ještě federálové nezadrželi ani gram. Nevím o jediné razii, která by na hranicích proběhla.“

Odmklcel se, aby si zapálil cigaretu. Bosch si všiml, že se mu třese ruka.

MICHAEL CONNELLY

„Zkrátka a dobře jim Mexičani ten recept čmajzli a začali sklo vyrábět sami. Jenže do něj dávali podomácku vyrobený hnědý heroin včetně dehtu. To je ta kašovitá brečka na dně varné nádoby. Je v ní tolik nečistot, že všechno barví dočerna. Proto droze začali říkat černý led. Vyrábějí ji levněji, dopravují ji levněji a prodávají ji taky levněji. V podstatě Havajce úplně vyštípali, přestože tenhle produkt vymysleli oni.“

Zdálo se, že Moore domluvil.

„A neslyšels někdy o tom, že by Mexičani zabíjeli havajské kurýry, aby svůj nástup na trh urychlili i takhle?“ zeptal se ho Bosch.

„To ne, aspoň ne tady. Musíš mít na paměti, že Mexičani sice tohle svinstvo vyrábějí, ale na ulici ho může prodávat někdo úplně jiný. Než se zboží dostane na ulici, jsi už o hezkých pár pater níž.“

„Ale karty pořád rozdávají oni.“

„Jo, to je fakt.“

„Kdo tedy Jimmyho Kappse oddělal?“

„Tak tos mě dostal, Boschi. O tomhle případu slyším poprvé.“

„Zatkl někdy tvůj tým dealera černého ledu? Provedli jste nějakou štáru?“

„Pár jich bylo, ale to jsme pořád na nejnižších stupíncích žebříčku. Běloši. Koks na bulváru obvykle prodávají běloši. Líp se jim dělá byznys. Ale to ještě neznamená, že jim ho neprodávají Mexičani. A taky to neznamená, že ho nemají od jižních a centrálních gangů. Takže těch pár lidí, které jsme zatkli, ti nejspíš moc nepomůže.“

Začal bouchat prázdnou sklenicí od piva o bar tak dlouho, až barman zvedl hlavu a přijal další objednávku. Od té chvíle byl Moore stále nevrlejší a Bosch už od něj moc kloudných informací nezískal.

„Potřebuju se dostat o pár příček výš. Můžeš mi něco obstarat? Dělá na tom případu tři týdny, ale zatím nemám ani hov-

ČERNÝ LED

no. Rychle musím na něco přijít, jinak mi nezbude než to odložit a začít dělat na něčem jiném.“

Moore hleděl přímo před sebe na lahve vystavené na zdi za barem.

„Hele, uvidím, co se dá dělat,“ řekl. „Ale musíš mít na paměti, že my se černým ledem moc nezabýváme. Koks, PCP a částečně marjána, to je náš denní chleba. Exotika moc ne. Jedeme na objem. Ale mám kontakt v DEA. Promluví si s ním.“

Bosch se podíval na hodinky. Blížila se půlnoc a on chtěl odejít. Díval se, jak si Moore zapaluje další cigaretu, přestože mu v přeplněném popelníku stále jedna hořela. Před Harrym pořád stálo nevypité pivo a panák, ale on přesto vstal a začal lovit v kapse peníze.

„Díky, kolego,“ řekl. „Tak se ho zkus zeptat a dej mi vědět.“

„Jasně,“ odvětil Moore. Na chvíli se odmlčel a pak se zeptal: „Hele, Boschi?“

„Copak?“

„Něco o tobě vím. Totiž..., co se povídá na stanici. Víím, žeš v tom byl jednu dobu pěkně namočený. Tak jsem se tě chtěl zeptat, jestli jsi někdy na vnitřní vyšetřovačce nenarazil na kravaťáka jménem Chastain.“

Bosch se na chvíli zamyslel. John Chastain patřil k nejlepším vnitřním vyšetřovatelům vůbec. Každá stížnost se na oddělení vnitřního vyšetřování klasifikovala jako „potvrzená“, „nepotvrzená“ nebo „nepodložená“. Chastainovi se přezdívalo „John Potvrzený“.

„Slyšel jsem o něm,“ řekl Bosch. „Je to trojka a šéfuje vlastní skupině.“

„Jo, to vím taky, že je to detektiv trojka. To snad ví každý, sakra. Já se ptám, jestli..., jestli šel tehdy po tobě on.“

„Ne, vždycky to byl někdo jiný.“

Moore přikývl a natáhl se pro panáka, který stál před Boschem. Obrátil ho do sebe a řekl: „A podle toho, co jsi slyšel,

MICHAEL CONNELLY

je Chastain ve své práci dobrý? Anebo je to jen další kravaťák s vyleštěným zadkem?“

„Přijde na to, co myslíš pod pojmem ‚dobrý‘. Podle mě není dobrý ani jeden z nich. U téhle práce to snad ani nejde. Ale když jim dáš šanci, kterýkoliv z nich tě bez milosti rozseká a napytluje.“

Bosch pocítil zvláštní rozpor. Na jednu stranu se chtěl zeptat, o co jde, ale na druhou stranu se do toho nechtěl míchat. Moore mlčel. Dával Boschovi šanci, aby se rozhodl sám. Harry nakonec té možnosti nevyužil.

„Když si vezmou do hlavy, že po tobě půjdou,“ řekl místo toho, „tak toho moc nenadělaš. Maximálně můžeš zapojit odbory a sehnat si právníka. Poslouchat ho na slovo a neříct kravaťákům nic, co nemusíš.“

Moore znovu tiše kývl. Harry položil na stůl dvě dvacetidolarové bankovky. Doufal, že budou stačit na útratu i na dýško pro barmana. Odešel z lokálu.

Moorea už pak nikdy neviděl.

Bosch se napojil na Antelope Valley Freeway a zamířil na severovýchod. Na nadejzdu přes Sand Canyon se rozhlédl po dálnici a uviděl bílou televizní dodávku jedoucí jižním směrem. Na boku měla namalovanou velkou devítku. Znamenalo to, že Bosch nestačí dorazit za Mooreovou manželkou včas a žena už bude všechno vědět. Pocítil zvláštní směsici výčitek svědomí a úlevy, že nepřijemnou zprávu nakonec nebude muset oznamovat on.

Současně si uvědomil, že ani neví, jak se vdova po Mooreovi jmenuje. Irving mu sdělil jen adresu, protože zřejmě předpokládal, že Bosch paní Mooreovou zná. Harry sjel z dálnice na Sierra Highway a pokusil se rozpomenout na novinové články, které během týdne četl. Obsahovaly totiž její jméno.

Bohužel si jméno paní Mooreové nevybavil. Vzpomněl si jen, že je to učitelka – měl pocit, že učí angličtinu na některé

ČERNÝ LED

střední škole ve Valley. A taky si vybavil, že podle novinových článků byli manželé Mooreovi bezdětní a posledních pár měsíců žili odděleně. Křestní jméno mu však stále unikalo.

Odbočil na Del Prado Drive, sledoval čísla namalovaná na obrubnicích a nakonec zastavil před domem, v němž kdysi bydlel Cal Moore.

Byla to obyčejná budova v rančerském stylu, jaké se kdy si po stovkách stavěly v rámci developerské výstavby na vyčleňovaných územích a jejichž obyvatelé dnes každé ráno zahlcovali příjezdové komunikace do centra. Dům vypadal docela velký, možná i pětipokojový, což Boschovi přišlo u bezdětného páru poněkud zvláštní. Možná rodinu kdysi plánovali.

Světlo nad vstupními dveřmi bylo zhasnuté. Paní Mooreová nikoho nečekala. Žádnou návštěvu si nepřála. Bosch však v měsíčním světle viděl trávník před domem a poznal, že ho už nejméně měsíc nikdo neposekal. Vysoká tráva obklopovala tyčku s bílou cedulkou realitní kanceláře Ritenbaugh Realty, která byla zapíchnutá do země.

Na příjezdové cestě nestálo žádné auto, garážová vrata byla zavřená a dvě okna v nich vypadala jako zčernalé prázdné oční důlky. Jediný zdroj matného světla vycházel zpoza zataženého velkého okna vedle dveří. Bosch přemýšlel, jaká paní Mooreová bude a jestli pocítí výčitky nebo vztek. Možná obojí.

Odhodil cigaretu na ulici, vystoupil z auta a šlápl na ni. A pak už vyrazil kolem smutné cedule NA PRODEJ ke dveřím.

4

Na rohoži pod hlavními dveřmi byl nápis VÍTEJTE, ale ten byl notně sešlapaný a nikdo se zjevně neobtěžoval vyklepávat z rohože prach. Bosch si těchto drobností všiml proto, že po zaklepání sklopil hlavu k zemi. Věděl, že se radši bude dívat na cokoliv jiného než na novopečenou vdovu.

Její hlas se ozval po druhém zaklepání.

„Jděte pryč. Bez komentáře.“

Bosch se musel usmát, když si pomyslel, že tuto větu dnes večer sám použil.

„Haló, paní Mooreová? Já nejsem reportér. Jsem z losangeleské policie.“

Dveře se pootevřely a ve štěrbině se objevila její tvář. Ostré světlo v pozadí zahalovalo její rysy do stínu. Bosch viděl, že přes štěrbinu je natažený řetízek. Pouzdro s policejním odznakem už měl vytažené a otevřené.

„Ano?“

„Paní Mooreová?“

„Ano?“

„Já jsem Harry Bosch. Ehm, jsem detektiv z LAPD. A poslali mě... nemohl bych jít dál? Potřebuju... se vás zeptat na pár věcí a informovat vás o jistém... vývoji v posledních...“

ČERNÝ LED

„To jdete pozdě. Už jsem tady měla lidi z Kanálu čtyři, pět a devět. Když jste zaklepal vy, myslela jsem si, že jste někdo jiný. Někdo z dvojky nebo sedmičky. Nikdo další mě nenapadá.“

„Můžu dál, paní Mooreová?“

Spustil pouzdro s odznakem. Paní Mooreová zavřela dveře a vzápětí se ozvalo chrastění řetízku v kolejničce. Dveře se otevřely úplně a vdova ho pohybem paže pozvala dovnitř. Bosch vešel do vstupní haly s rezavými mexickými dlaždicemi. Na stěně viselo kulaté zrcadlo a on v něm paní Mooreovou viděl, jak zavírá a zamyká dveře. Všiml si, že v jedné ruce žmolá kapesník.

„Budete tu dlouho?“ zeptala se.

Bosch odpověděl, že ne, a Mooreová ho uvedla do obývacího pokoje, kde se posadila do masivně čalouněného koženého křesla. Vypadalo velmi pohodlně a stálo vedle krbu. Boschovi ukázala na gauč naproti krbu, kde zřejmě sedávaly všechny její návštěvy. V topeništi žhnuly zbytky skomírajícího ohně. Na stolku vedle křesla zahlédl Bosch krabičku s papírovými kapesníky a hromádku papírů, které vypadaly jako zprávy nebo možná scénáře; některé vězely v igelitových obalech.

„Referáty o knihách,“ pronesla Mooreová, když si všimla, kam se Bosch dívá. „Zadala jsem studentům povinnou literaturu a před vánočními svátky mi měli odevzdat referáty. Věděla jsem, že budu poprvé o Vánocích sama, a tak jsem asi chtěla mít nějakou práci.“

Bosch přikývl a rozhlédl se po pokoji. Během let se naučil získávat mnoho informací o lidech na základě toho, jak vypadají jejich pokoje a bydlení vůbec. Oni sami mu o sobě často nedokázali nic říct, a on se tak musel spolehnout na vlastní postřehy a pozorování. Byl přesvědčený, že to umí dobře.

Místnost, ve které právě seděli, byla skrovně zařízená. Moc nábytku v ní nebylo, takže vůbec nepůsobila dojmem, že bývá dějištěm častých setkání s přáteli či rodinných sešlostí. Na

jednom konci stála velká knihovna plná vázaných románů a velkoformátových uměleckých publikací. Televizor v pokoji chyběl a nikde neviděl známky přítomnosti dětí. Bylo to místo, kde se v tichosti pracovalo nebo kde se vedly rozhovory u krbu.

I ty už ovšem skončily.

V koutě naproti krbu stál metr a půl vysoký vánoční stromek s bílými světýlky, červenými vánočními ozdobami a několika podomácku vyrobenými tretkami, které vypadaly, jako by si je v rodině předávali z generace na generaci. Boschovi se líbilo, že paní Mooreová nazdobila stromeček sama. Přestože její manželství skončilo v troskách, pokračovala v životě a dál dodržovala jeho zvyklosti. Ten stromek nazdobila sama pro sebe. Bosch z něj cítil její sílu. Byla zraněná a možná i osamělá, ale pod touhle skořápkou v ní dál pulzovala síla. Nazdobený stromek Boschovi sděloval, že tato žena nepřízeň osudu přežije a překoná. Sama. Litoval, že si nedokáže vybavit její křestní jméno.

„Než začnete,“ prohlásila, „můžu se vás na něco zeptat?“

Lampička na čtení vedle jejího křesla vrhala jen slabé světlo, ale Bosch jasně registroval naléhavost v jejích hnědých očích.

„Jistě.“

„Udělal jste to schválně? Nechal jste sem reportéry přijet jako první, aby za vás odvedli špinavou práci? Tak tomu vždycky říkal manžel. Oznamování úmrtí označoval za špinavou práci, které se podle něj detektivové snaží vyhnout.“

Bosch cítil, jak se mu do tváře hrne krev. Na krbové římsě stály hodiny, které jako by teď velmi hlasitě tikaly do ticha. Nakonec se mu ze sebe podařilo vysoukat: „Pověřili mě tím až před malou chvílí. Měl jsem trochu potíže vás najít. Já...“

Zarazil se. Ona to věděla.

„Promiňte. Asi máte pravdu. Příliš jsem nespěchal.“

„To je v pořádku. Neměla jsem vám to takhle vmést. Musí to být příšerná práce.“

ČERNÝ LED

Bosch zalitoval, že nemá klobouk, jaký nosili detektivové ve starých filmech; mohl by ho teď žmoulat v rukou, hrát si s ním, přejíždět prsty po okraji, zkrátka se jakkoliv zabavit. Podíval se jí pořádně do očí a poprvé si uvědomil její pošramocenou krásu. Paní Mooreové bylo kolem pětatřiceti let, měla hnědé vlasy žíhané blondatými pramínky a působila energickým dojmem běžkyně. Měla ostře řezanou čelist a napjaté svaly na krku. Nesnažila se o odstín světlejší vrásky kolem očí zakrývat make-upem. Na sobě měla džíny a plandavé bílé triko, které možná kdysi patřilo manželovi. Bosch přemýšlel, kolik Calexika Moorea nosí tato žena stále v srdci.

Ve skrytu duše ji obdivoval, že se ho bez okolků zeptala na špinavou práci. Věděl, že si to zaslouží. Znal ji teprve tři minuty, ale už měl pocit, že mu někoho připomíná. Bohužel si nebyl jistý koho. Možná někoho z minulosti. Vedle síly z ní vyzařovala i jakási tichá něha. Neustále se jí musel dívat do očí. Přitahovaly ho jako magnety.

„Mimochodem, jsem detektiv Harry Bosch,“ začal znovu a doufal, že se mu paní Mooreová představí celým jménem.

„Ano, slyšela jsem o vás. Vzpomínám si na novinové články. A manžel o vás taky určitě mluvil – myslím, že to bylo v době, kdy vás poslali na hollywoodskou divizi. Před pár lety. Tak se zmínil, že vám nějaké studio zaplatilo spoustu peněz, aby mohlo použít vaše jméno a natočit televizní film o jednom vašem případě. Prý jste si pak koupil dům na pilotách někde nahoře v kopcích.“

Bosch zdráhavě kývl a změnil téma.

„Nevím, co vám ti reportéři řekli, paní Mooreová, ale já jsem vám přijel oznámit, že podle všeho našli vašeho manžela a že je mrtvý. Mrzí mě, že vám musím sdělovat takovou zprávu. Já...“

„Nejen já, ale i vy a všichni policajti ve městě jste věděli, že to dopadne takhle. S reportéry jsem nemluvila. Nebylo proč. Řekla jsem jim, že nebudu nic komentovat. Když se jich o Vánocích slétne před váš dům tolik, je vám jasné, že mají špatné zprávy.“

MICHAEL CONNELLY

Bosch přikývl a podíval se na imaginární klobouk ve svých rukou.

„Tak povíte mi to? Už to oficiálně označili za sebevraždu? Zastřelil se?“

Bosch přikývl a řekl: „Vypadá to tak, ale nic není definitivní, dokud...“

„Dokud neproběhne pitva, já vím, já vím. Jsem policajtova manželka. Teda byla jsem. Víím, co mi říct smíte a co ne. A že se mnou nemůžete mluvit na rovinu. Než proběhne pitva, budete mi něco tajit pořád.“

Bosch viděl, jak jí tvrdnou oči a vstupuje do nich vztek.

„To není pravda, paní Mooreová. Jenom jsem nechtěl, aby to pro vás bylo příliš tvr...“

„Detektive Boschi, jestli mi chcete něco říct, tak mi to prostě řekněte.“

„Ano, paní Mooreová, váš manžel se zastřelil. Jestli chcete znát detaily, povím vám i detaily. Váš manžel – tedy pokud to byl on – si ustřelil obličej brokovnicí. Úplně mu zmizel. Takže se nejprve musíme ujistit, že je to on, a pak se musíme ujistit, že si to opravdu udělal sám, než budeme moci říct něco určitého. Nejde o to, že bychom vám chtěli něco tajit. Prostě zatím neznáme na všechno odpověď.“

Mooreová se v křesle zaklonila tak, že na ni přestalo dopadat světlo. Bosch viděl její výraz zahalený do stínu. Tvrdost a zloba v jejích očích změkly. Ramena jako by poklesla. Harry pocítil zahanbení.

„Omlouvám se,“ řekl. „Nevím, proč jsem vám to řekl, asi jsem měl...“

„To je v pořádku. Myslím, že jsem si o to koledovala... Taky se vám omlouvám.“

Znovu se na něj podívala, ale tentokrát už bez vzteku v očích. Pronikl pod skořápku. Poznal na ní, že teď potřebuje s někým být. Dům byl příliš velký a tmavý na to, aby v něm člověk mohl

ČERNÝ LED

přebývat v takové chvíli sám. A ani vánoční stromky a referáty o knihách na tom nemohly nic změnit. Bosch však chtěl zůstat i z jiného důvodu. Přistihl se, že k této ženě instinktivně cítí něco bližšího. Pro Bosche nikdy neplatilo pravidlo, že protivy se přitahují. V ženách, které mu připadaly atraktivní, vždy spatřoval něco ze sebe. Nikdy nepochopil, proč tomu tak je. Prostě to tak vnímal. A žena, která teď seděla naproti němu a jejíž křestní jméno stále neznal, ho přitahovala takřka magicky. Možná představovala odraz jeho osobnosti a potřeb, ale ať si to vysvětloval jakkoliv, nemohl tomu uniknout. Toužil se dozvědět, co vytvořilo váčky pod jejíma pronikavýma očima. Věděl, že si i ona v sobě nese vnitřní šrámy, hluboko pohřbené jizvy obsahující její nejniternější tajemství. Byla jako on. Bosch to věděl.

„Promiňte, ale neznám vaše křestní jméno. Zástupce náčelníka mi předal jen vaši adresu a poslal mě za vámi.“

Paní Mooreová se jeho rozpakům usmála.

„Já jsem Sylvia.“

Bosch přikývl.

„Sylvia. Ehm, necítím tady náhodou někde kávu?“

„Ano. Dáte si?“

„Velice rád, jestli vás to moc neobtěžuje.“

„Vůbec ne.“

Sylvia vstala, ale když kolem něj procházela, vycítil Bosch pochybnosti.

„Totiž, nezlobte se, ale možná bych měl radši jít. Určitě chcete přemýšlet o spoustě věcí a já vás jenom ruším. Takže...“

„Ne, zůstaňte, prosím vás. Společnost mi určitě přijde vhod.“

Nečekala na odpověď. V ohništi zapraskalo, jak se skomírající uhlíky naposledy pokoušely probudit k životu. Bosch se díval, jak Sylvia míří do kuchyně. Chvilku počkal, znovu se rozhlédl po pokoji, vstal a zamířil ke dveřím, jimiž prosakovalo světlo z kuchyně.

„Stačí mi obyčejná černá káva.“

MICHAEL CONNELLY

„Samozřejmě. Jste přece policajt.“

„Vy je moc ráda nemáte, vidíte? Policajty.“

„Řekněme prostě, že s nimi nemám moc dobrou bilanci.“

Stála teď zády k němu. Postavila na linku dva hrnky a nalila do nich kávu ze skleněné konvice. Bosch se opřel o dveře vedle lednice. Nebyl si jistý, co by měl říct – jestli má zatlačit na pilu, nebo raději ne.

„Máte hezký domov.“

„Ne. Máme hezký dům, ale domov ne. Prodáváme to tu. Vlastně bych spíš měla říct, že to tu prodávám.“

Stále se neotočila.

„Víte přece, že si nemůžete vyčítat nic z toho, co udělal.“

Byla to chabá útěcha a Bosch to věděl.

„To se lehko řekne.“

„Jo.“

Nastalo dlouhé ticho, než se Bosch rozhodl, že do toho půjde.

„Nechal po sobě vzkaz.“

Sylvia se zarazila, ale neotočila se.

„Zjistil jsem, kdo jsem.‘ Víc toho nenapsal.“

Sylvia mlčela. Jeden hrnek byl stále prázdný.

„Neříká vám to něco?“

Konečně se k Boschovi otočila. Jasné kuchyňské světlo odhalovalo stopy soli, které jí na tváři zanechaly stékající slzy. Harry si náhle připadal nepatřičně – měl pocit, že je naprosto bezvýznamný a nezmůže nic, aby jí pomohl se s touto situací vyrovnat.

„Já nevím. Mého muže... dostihla ho minulost.“

„Jak to myslíte?“

„On se prostě... pořád se někam vracel. Minulost měl radši než přítomnost nebo naději v budoucnost. S oblibou se vracel do doby, ve které vyrůstal. Měl rád, když... prostě se od toho nedokázal oprostit.“

ČERNÝ LED

Bosch sledoval, jak jí do záhybů pod očima vtékají slzy. Otočila se k lince a nalila kávu do druhého hrnku.

„Co se mu stalo?“ zeptal se.

„Co se s lidmi stává?“ Po této protiotázce Sylvia chvíli mlčela a pak řekla: „Nevím. Chtěl se tam vrátit. Měl potřebu řešit něco z minulosti.“

Každý má potřebu řešit něco z minulosti, pomyslel si Bosch. Někdy člověka přitahuje víc než budoucnost. Sylvia si osušila oči kapesníkem, otočila se a podala Boschovi hrnek. Harry se napil kávy.

„Jednou mi prozradil, že žil na zámku,“ prohlásila. „Nebo tomu tak aspoň říkal.“

„V Calexiku?“ zeptal se Bosch.

„Ano, ale bylo to jen krátkou dobu. Nevím, co se pak stalo. O téhle fázi svého života mi toho nikdy moc neprozradil. Ale nějak v tom figuroval jeho otec, který pak o něj přestal jevit zájem. Museli s matkou z Calexika odjet – z toho zámku nebo co to bylo – a ona ho s sebou vzala na druhou stranu hranice. S oblibou o sobě tvrdil, že je z Calexika, ale ve skutečnosti vyrostl v Mexicali. Nevím, jestli jste tam někdy byl.“

„Jen jsem tamtudy projížděl. Nikdy jsem nezastavil.“

„To je právě to. Je to místo, kde nezastaví nikdo. Ale on tam vyrostl.“

Odmlčela se a Bosch čekal, až něco dodá. Ona se však jen dívala na svoji kávu, atraktivní ženská unavená životem. Zatím jí nedošlo, že tohle je pro ni nejen konec, ale i začátek.

„Tohle nikdy nepřekonal. Že zůstal opuštěný. Často se do Calexika vracel. Já tam s ním nejezdila, ale vím, že on ano. Sám. Myslím, že sledoval svého otce. Možná se tam díval, co z něj mohlo být. Nevím. Každopádně z toho období schraňoval fotky. Když si někdy večer myslel, že už spím, vytáhl je a začal si je prohlížet.“

„Je jeho otec pořád naživu?“

MICHAEL CONNELLY

Sylvia mu podala hrnek s kávou.

„Nevím. Mluvil o něm málokdy, a když ano, tvrdil mi, že otec je mrtvý. Ale nevím, jestli to náhodou nemyslel obrazně. Každopádně pro Cala už nebyl mezi živými. A to bylo hlavní. Cal tyhle věci velmi prožíval. I po tolika letech na sobě ot-covo odvržení pocítoval. Nedokázala jsem ho přimět, aby si o tom se mnou promluvil. A když jsem mu přece jen rozvázala jazyk, prostě mi začal lhát. Tvrdil, že pro něj táta nic neznamená a že je mu to fuk. Jenže to nebyla pravda. Poznala jsem to. Zároveň musím přiznat, že jsem se po několika letech přestala snažit a už jsem na něj nenaléhala. A on tohle téma sám od sebe nikdy nenadnesl. Prostě tam dolů odjel – někdy na víkend, někdy jen na jeden den. A když se vrátil, už o tom nemluvil.“

„Máte ty fotky?“

„Ne, když odešel, vzal si je s sebou. Nikdy by je u nikoho nenechal.“

Bosch se napil kávy, aby měl čas přemýšlet.

„To vypadá,“ začal, „já nevím, ale připadá mi to jako... Nemohlo by to mít něco společného s...“

„Netuším. Můžu vám jen říct, že s námi to mělo společného hodně. Byla to taková jeho posedlost. Věc, kterou pokládal za důležitější než mě. Vlastně to mezi námi skončilo kvůli tomu.“

„Co se snažil najít?“

„Nevím. V posledních několika letech mě od všeho odstříhl. A musím říct, že jsem po nějaké době odstříhla i já jeho. A tím to skončilo.“

Bosch přikývl a odtrhl od ní oči. Co ještě mohl udělat? Někdy ho práce zavedla příliš hluboko do lidských životů a on mohl jen postávat opodál a přikyvovat. Kladl otázky, za které cítil výčitky svědomí, protože na odpovědi neměl žádné právo. Byl pouhým poslíčkem. Neměl právo zjišťovat, proč si ně-

ČERNÝ LED

kdo přiložil k obličejí dvouhlavňovou brokovnici a stiskl obě spouště.

Záhada Cala Moorea ani bolest v Sylviině tváři ho však stále zneklidňovaly. Sylvia byla podmanivá způsobem, který přesahoval její fyzickou krásu. Jistě, byla atraktivní, ale na Bosche ze všeho nejvíc působily zraněnost v jejím obličejí a slzy i síla v jejích očích. Napadlo ho, že tohle si opravdu nezasloužila. Jak to mohl Cal Moore tak strašně podělat?

Znovu se na ni podíval.

„Zmínil se mi ještě o jedné věci. Prý měl nějakou zkušenost s vnitřní vyšetřovačkou. Ehm, to je...“

„Já vím, co to je.“

„Aha, ano. Žádal mě tehdy o radu. Ptal se mě, jestli neznám člověka, který se na něj vyptával. Jmenuje se Chastain. Zmínil se vám Cal o tom? Čeho se to týkalo?“

„Ne, nic mi neřekl.“

Její chování se začínalo měnit. Bosch viděl, jak se v ní opět hromadí zlost. Oči teď měla velmi ostré. Evidentně narazil na citlivé místo.

„Ale věděla jste o tom, vidíte?“

„Chastain sem jednou přišel. Myslel si, že s ním budu v té jeho věci spolupracovat. Tvrdil mi, že jsem si na manžela stěžovala, což byla lež. Chtěl nám prolézt dům, ale já mu řekla, ať jde pryč. Nechci o tom mluvit.“

„Kdy Chastain přišel?“

„Nevím. Před pár měsíci.“

„Varovala jste Cala?“

Sylvia zaváhala a pak přikývla.

A Cal pak přišel do restaurace Catalina a žádal mě o radu, uvědomil si Harry.

„Opravdu nevíte, o co šlo?“

„V té době už jsme byli od sebe. Nemluvili jsme spolu. Mezi námi všechno skončilo. Jen jsem Calovi řekla, že u mě ten chlap

MICHAEL CONNELLY

byl a že mi lhal, když tvrdil, že jsem podala nějakou stížnost. Cal mi na to řekl, že oni to tak dělají pořád. Jenom lžou. Prý si s tím nemám lámat hlavu.“

Harry dopil kávu, ale hrnek stále držel v ruce. Sylvia věděla, že její manžel někde sklouzl na scestí, že minulostí zradil jejich budoucnost, ale přesto mu zůstala oddaná. Varovala ho před Chastainem. Bosch jí to nemohl klást za vinu. Naopak se mu líbila o to víc.

„Co tu vlastně děláte?“ zeptala se ho.

„Cože?“

„Kdybyste vyšetřoval manželovu smrt, předpokládám, že už byste o jeho vnitřním vyšetřování věděl. Takže mi buď lžete i vy, anebo opravdu nic nevíte. A v tom případě se vás ptám, co tady děláte.“

Bosch postavil hrnek na linku. Získal tím pár vteřin navíc.

„Zástupce náčelníka mě sem poslal, abych vám oznámil, co se...“

„Na špinavou práci.“

„Přesně tak. Zbyla na mě špinavá práce. Ale jak už jsem říkal, vašeho muže jsem trochu znal a...“

„Myslím, že tuhle záhadu vyřešit nedokážete, detektive Boschi.“

Harry přikývl – na tohle gesto se mohl vždycky spolehnout.

„Učím angličtinu a literaturu na Grantově střední škole ve Valley,“ prohlásila Sylvia. „Svým studentům dávám k přečtení spoustu knih o Los Angeles, aby získali přehled o dějinách a charakteru místa, kde žijí. Málokdo z nich se tady narodil, ale na tom nezáleží. Jedna kniha, kterou studentům zadávám, se každopádně jmenuje *Loučení s Lennoxem*. Je o detektivovi.“

„Já ji četl.“

„A je tam replika, kterou znám nazpaměť: ‚Není vražednější pasti, než kterou si člověk nastraží sám.‘ Kdykoliv tuhle větu čtu, vzpomenu si na svého muže. A na sebe.“

ČERNÝ LED

Znovu se dala do pláče. Do tichého vzlykání, během něhož nespustila z Bosche oči. Bosch tentokrát nepřikývl. Spatřil v jejích očích potřebu, a tak přešel místnost a položil jí ruku na rameno. Působilo to rozpačitě, ale ona se k němu přesto přivinula a dala mu hlavu na prsa. Bosch ji nechal plakat tak dlouho, dokud se sama neodtáhla.

O hodinu později už byl Bosch doma. Sebral nedopitou sklenici s vínem a lahev, které od večere stály na jídelním stole, a odnesl si je na terasu. Tam až do časných ranních hodin seděl, pil a přemýšlel. Záře požáru na protější straně údolí zmizela. Místo ní se však cosi rozhořelo přímo v něm.

Calexico Moore zjevně našel odpověď na otázku, kterou všichni lidé nosí hluboko v sobě – a po jejímž zodpovězení dávno toužil i Harry Bosch. *Zjistil jsem, kdo jsem.*

Jenže ho to zároveň zabilo. A tato představa dorážela na Boschovo nitro jako zaťatá pěst a pronikala do nejtajnějších zákoutí jeho srdce.

5

Čtvrteční ráno na druhý svátek vánoční přineslo počasí, za jaké se fotografové pohlednic modlí. Na obloze nebyla vidět jediná stopa smogu. Požár ve svahu dohořel a vítr od Pacifiku dávno odvál veškerý kouř za hory. Nad losangeleskou kotlinou tak zůstala jen modrá obloha s nadýchanými mráčky.

Bosch se rozhodl, že sjede z kopců delší cestou po Woodrow Wilson Drive až ke křižovatce s Mulholland Drive a pak se vydá klikatou trasou přes Nichols Canyon. Miloval pohled na kopce poseté modrými vistářiemi a fialovými kosmatci, z nichž vyrůstaly milionové domy dodávající městu auru zašlé slávy. Během jízdy přemýšlel o včerejším večeru a o tom, jak měl pocit, že Sylvii Mooreovou utěšil. Připadal si jako policista na Rockwellově obraze. Jako by opravdu něco změnil.

Když vyjel z kopců, vzal to po Genesee Avenue na Sunset Boulevard, kde odbočil na Wilcox Avenue. Zaparkoval za stanicí a pěšky prošel kolem zasítovaných oken celý pro opilce na oddělení detektivů. V místnosti panovalo větší přítmí než v zakouřeném pornokině. Detektivové seděli se sklopenými hlavami za stoly, tiše telefonovali nebo upřeně hleděli do papírů, jejichž neutuchající přísun jim kazil životy.

ČERNÝ LED

Harry se posadil ke stolu pro vyšetřovatele vražd a zadíval se na svého občasného parťáka Jerryho Edgara. Na oddělení měli podstav, ale kvůli rozpočtovým škrtům nesměli nikoho přijímat ani povyšovat. V sekci vražd tak zůstalo všehovšudy pět detektivů, kteří neměli stálého parťáka. Velitel oddělení, poručík Harvey Pounds alias „osmadesátka“, to řešil tak, že nechával detektivy pracovat samotné. Výjimku tvořily jen klíčové případy, nebezpečné akce nebo zatýkání podezřelých. Boschovi práce o samotě ani trochu nevadila, ale ostatní detektivové na ni žehrali.

„Co se děje?“ zeptal se Bosch Edgara. „Moore?“

Edgar přikývl. Seděli u stolu sami. Shelby Dunne a Karen Moshitová obvykle chodili do práce po deváté a Lucius Porter mohl mluvit o štěstí, když byl před desátou jakžtakž střízlivý.

„Osmadesátka před chvílkou vylezl ze skleníku a oznámil nám, že otisky jsou potvrzené. Je to Moore. Ustřelil si kokos.“

Po těchto slovech oba několik minut mlčeli. Harry si prohlížel papíry na stole, ale pořád musel myslet na Moorea. Představoval si, jak Irving, Sheehan nebo možná i Chastain telefonují Sylvii Mooreové a oznamují jí, že jejího manžela definitivně identifikovali. Do této chvíle hrál v tomto případě alespoň okrajovou roli, ale i ta se Mooreovou identifikací rozplynula jako pára nad hrncem.

Podvědomě si uvědomil, že za ním někdo stojí. Otočil se a spatřil Poundse, jak se na něj upřeně dívá.

„Pojďte ke mně, Harry.“

Pozvání do skleníku. Bosch se zadíval na Edgara, který mu obrácením očí v sloup naznačil, že nic netuší. Harry vstal a následoval poručíka do kanceláře nacházející se v čele sálu. Byla to menší místnost s velkými okny na třech stranách, díky nimž mohl Pounds dohlížet na své svěřence, ale přitom s nimi fakticky nebýt v kontaktu. Nemusel je poslouchat, cítit nebo poznávat.

Žaluzie, které poručík často stahoval, aby své lidi nemusel ani vidět, však byly dnes ráno vytažené.

„Posadte se, Harry. Nemusím vám asi říkat, že tady se ne-kouří. Jak jste prožil Vánoce?“

Bosch na něj jen tupě hleděl. Nedělalo mu dobře, že mu tenhle člověk říká „Harry“ a že se ho vyptává na Vánoce. Váhavě se posadil.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Nebuďte nevraživý, Harry. Protože jestli by měl někdo cítit nevraživost, tak jsem to já. Slyšel jsem, že jste strávil hezkou část vánočního večera v tom zaplivaném motelu Hideaway, kde by žádný člověk na světě nechtěl nikdy být a kde shodou okolností právě vedli vyšetřování lidí z loupeží a vražd.“

„Měl jsem pohotovost,“ odvětil Bosch. „A na to místo činu mě měli přivolat. Jel jsem se podívat, co se děje. A Irving mě tam nakonec opravdu potřeboval.“

„V pořádku, Harry, pokud u toho zůstane. Mám vás varovat, abyste se v Mooreově případu do ničeho nepouštěl.“

„A to znamená co?“

„Přesně to, co říkám.“

„Heleďte, jestli se...“

„V pořádku, v pořádku.“ Pounds zvedl ruce, aby Bosche uklidnil, a pak si stiskl dvěma prsty kořen nosu, jako by ho začínala zmáhat migréna. Otevřel prostřední zásuvku svého stolu, vytáhl z ní balíček s aspirinem, vhodil si do úst dvě tablety, ale ničím je nezapil.

„Myslím, že už bylo řečeno dost,“ prohlásil. „Já se... Nemusíme se zbytečně...“

Vtom vydal přiškrcený zvuk a vyskočil od stolu. Rychle prošel kolem Bosche k nádržce s pitnou vodou, která stála u vchodu na oddělení. Bosch se za ním ani neohlédl. Prostě jen seděl na židli. Pounds se za pár okamžiků vrátil a pokračoval.

ČERNÝ LED

„Omlouvám se. Chtěl jsem říct, že se s váma nepotřebuju hádat, kdykoliv si vás sem předvolám. Opravdu byste měl hodně zapracovat na své neschopnosti respektovat strukturu velení v naší organizaci. Ženete věci do krajnosti.“

Bosch viděl v Poundsových koutcích zrnka křídově bílého aspirinu. Poručík si opět odkašlal.

„Jen jsem vám tlumočil, co je podle vedení ve vašem nejlepším...“

„Proč mi to Irving neřekne sám?“

„Já netvrdím, že... Heleďte, Boschi, zapomeňte na to. Prostě na to zapomeňte. Vzkaz jste dostal a tím to hasne. A jestli máte ke včerejšímu večeru a k Mooreovi nějaké připomínky, tak si je nechte pro sebe. Případ se řeší.“

„Jo, to určitě ano.“

Bosch si vyslechl varování a vstal. Měl chuť prohodit toho chlapa oknem, ale nakonec se rozhodl spokojit s cigaretou za policejní záchytkou.

„Posaďte se,“ vybídl ho Pounds. „Proto jsem si vás nepředvolal.“

Bosch se znovu posadil a mlčky čekal. Díval se, jak se Pounds snaží získat zpět ztracený klid. Znovu otevřel zásuvku a tentokrát z ní vytáhl dřevěné pravítko, se kterým si pak během řeči nepřítomně pohrával.

„Harry, víte, kolik vražd jsme v naší divizi letos řešili?“

Otázka přišla jako blesk z čistého nebe. Harry usilovně přemýšlel, kam jí Pounds míří. Věděl, že on sám řešil jedenáct případů, ale v létě měl šestitýdenní výpadek, když se v Mexiku zotavoval ze střelné rány v rameni. Odhadoval, že celé oddělení vražd letos dostalo na stůl zhruba sedmdesát případů. „Nemám tušení,“ řekl.

„Tak já vám to povím,“ prohlásil Pounds. „K dnešnímu datu jsme na šestašedesáti vraždách. A pět dní nám samozřejmě ještě zbývá. Takže je dost pravděpodobné, že budeme mít další. Řekl

bych, že nejmíň jednu. Silvestr je vždycky problémový. Takže se...”

„A co má být? Vzpomínám si, že loni jsme jich měli devětapadesát. Vraždy jsou na vzestupu. Co tam máte dál?“

„Dál tam mám konstatování, že současně s tím klesá počet případů, které se nám podařilo vyřešit. Je to necelá polovina. Vyřešili jsme dvaatřicet ze šestašedesáti případů. Slušnou porci jich máte na kontě vy. Registruju u vás jedenáct případů, z nichž sedm skončilo zatčením nebo dopadením pachatele a u dalších dvou jsme vydali zatykače. Pokud jde o poslední dva případy, které máte stále otevřené, u jednoho se čeká na další vývoj událostí a u druhého aktivně vyšetřujete poslední kroky Jamese Kappalaniho. Říkám to správně?“

Bosch přikývl. Nelíbilo se mu, kam se rozhovor ubírá, ale nebyl si jistý proč.

„Problémem je celková balance,“ pokračoval Pounds. „Když se to vezme kolem a kolem..., no, tak je to dost žalostná úspěšnost.“

Plácl si pravicí silně do dlaně a zavrtěl hlavou. Harrymu se v hlavě začala rýsovat představa, o co tady půjde, ale přesto mu jeden kousek skládanky chyběl. Pořád nevěděl jistě, kam Pounds míří.

„Přemýšlejte o tom,“ navázal poručík. „Všechny ty oběti – a jejich rodiny! – stále čekají na spravedlnost. A pak si zkuste představit, jak silně nahlodá důvěru veřejnosti v nás, v náš policejní útvar, když se v městské příloze *L. A. Times* objeví článek o tom, že polovina vrahů v Hollywoodu vyvázne bez trestu.“

„Podle mě si nemusíme dělat starosti, že důvěra veřejnosti v policii klesne,“ odtušil Bosch. „Myslím si, že už nemá kam.“

Pounds si znovu protřel kořen nosu a tiše řekl: „Na vaše cynické názory na vlastní práci teď není vhodná doba, Boschi. S arogancí na mě nechodte. Když budu chtít, můžu vás kdykoliv přeložit z vražd na krádeže aut nebo na mladistvství. Je to jas-

ČERNÝ LED

né? A kdybyste si chtěl stěžovat na odborech, s radostí jim to vysvětlím.“

„A kam by vám pak spadla objasněnost? Co by pak o vás psali v té vaší městské příloze? Že bez trestu vyvážnou dvě třetiny vrahů v Hollywoodu?“

Pounds vrátil pravítko do zásuvky a zavřel ji. Bosch měl pocit, že v jeho tváři zaregistroval slabý úsměv, a začínal mít podezření, že se chytil do nějaké pasti. Poručík vzápětí otevřel jinou zásuvku, vytáhl z ní modrý šanon a položil ho na stůl. Do podobných šanonů se zakládaly policejní zprávy při vyšetřování vraždy, ale Bosch uvnitř viděl jen několik málo lester.

„To je dobrá připomínka,“ pronesl Pounds. „Tím se dostáváme k hlavnímu tématu téhle schůzky. Bavíme se o statistice, Harry. Když vyřešíme ještě jeden případ, budeme přesně na polovině. A místo abychom říkali, že nám půlka vrahů uteče, budeme tvrdit, že půlku vrahů dopadneme. A kdybychom vyřešili dva případy, můžeme směle prohlásit, že dopadneme *více* než polovinu vrahů. Chápete mě?“

Když Bosch nic neřekl, poručík sám sobě přitakal. Okázale otevřel na stole šanon a pohlédl přímo na Bosche.

„Lucius Porter už se nevrátí,“ řekl. „Dneska ráno jsem s ním mluvil. Bude to chtít uhrát na stres spojený s výkonem povolání. Prý už si shání doktora.“

Pounds vytáhl ze zásuvky další modrý šanon. A pak ještě jeden. Bosch začínal chápat, co se tady děje.

„V jeho zájmu doufám, že si sežene někoho kvalitního,“ pokračoval poručík a přidal na hromadu pátý a šestý šanon. „Protože pokud je mi známo, LAPD nepokládá cirhózu jater za nemoc způsobenou stresem. Porter je ožrala, nic víc a nic míň. A nebylo by fér, kdyby se vymluvil na stres a odešel předčasně do výslužby, protože nezvládá chlast. Na administrativním slyšení ho roznesem na kopytech. I kdyby měl za advokáta Matku Terezu. Rozprášíme ho.“

MICHAEL CONNELLY

Zapíchl prst do hromady modrých šanonů. „Prošel jsem tyhle případy – má otevřených celkem osm vyšetřování – a je to žalostná práce. Zkopíroval jsem si chronologie vyšetřování a hodlám všechny položky ověřit. Vsadím boty, že mezi nimi najdu hromadu podvodných záznamů. Ten chlap někde vysedával s hlavou na baru, ale do chronologie psal, že vyslýchá svědky nebo dělá pochůzkařinu.“

Pounds smutně zavrtěl hlavou.

„Když jsme přestali spojovat vyšetřovatele do dvojic, bohužel jsme tím přišli o možnost kontroly. Toho chlapa zkrátka nikdo nehlídal. A tak teď přede mnou leží osm otevřených vyšetřování, která jsou odflinknutější než všechno, co jsem v životě viděl. Přitom se každý z těchto případů rozhodně dal vyřešit.“

A čím byl nápad nechat detektivy pracovat sólo? měl Bosch chuť se zeptat. Nakonec to však neudělal, a místo toho řekl: „Vy jste neslyšel tu historku o Porterovi, když byl ještě v uniformě? Je to zhruba deset let zpátky. Jeli tehdy s parťákem v hlídkovém voze a zastavili u obručníku, protože tam viděli sedět otrapu, který na veřejnosti popíjel alkohol. Porter byl za volantem. Naprosto rutinní záležitost – prostě mu chtěli napařit pokutu –, a tak zůstal sedět v autě. Sedí tam, sedí, a ten otrapa se najednou zvedne a vpálí jeho parťákovi ránu mezi oči. Parťák zrovna vypisoval bloček, takže nestačil zareagovat, ale Porter se na to celou dobu díval.“

Pounds se zatvářil rozhořčeně.

„Tuhle historku znám, Boschi,“ prohlásil. „Přehrávají ji pořád dokola všem rekrutům, kteří nastoupí na akademii. Jako ukázkovou lekci, jak se to nemá dělat, jak se policista nemá chovat. Jenže tohle je dávná minulost. Jestli se chtěl vymlouvat na stres, měl to udělat tehdy.“

„To je právě to. Když to udělat mohl, neudělal to. Snažil se s tím nějak vypořádat. Možná se o to snažil deset let, ale pak ho všechno svinstvo světa nadobro spláchlo. Co by měl podle vás

ČERNÝ LED

udělat? Vyřešit to stejně jako Cal Moore? Dají vám pak do spisu červený puntík, protože jste městu ušetřil penzi?“

Pounds několik vteřin mlčel a pak řekl: „Mluví vám to pěkně, Boschi, ale obecně vzato vám může být Porterův osud ukradený. Vůbec jsem to neměl vytahovat. Zmínil jsem to jen proto, abyste lépe pochopil, co vám teď musím sdělit.“

S pečlivostí domácí hospodyňky srovnal hromádku modrých šanonů do komínku a posunul ji přes stůl k Boschovi.

„Převezmete Porterovu agendu. Toho Kappalanniho dejte na pár dní k ledu. Stejně s tím nemůžete hnout. Takže to do prvního ledna odložte a vrhněte se na tohle.“

Chci, abyste si vzal Porterových osm aktivních případů a prostudoval si je. V rychlosti. A pak z nich vyberte jeden, se kterým se podle vás dá okamžitě něco udělat, a makejte na něm, co to dá – celých pět dní až do Nového roku. Dělejte i o víkendu, přesčasy vám podepíšu. Jestli budete potřebovat, aby vám s něčím pomohl někdo z kolegů, není to problém. Ale hlavně posadte někoho do vězení, Harry. Obstarejte mi nějaké zatčení. Potřebuju..., potřebujeme vyřešit ještě jeden případ, abychom se dostali na poloviční metu. Termín je silvestrovská půlnoc.“

Bosch na poručíka jen hleděl přes haldu šanonů. Měl ho dokonale přečteného. Pounds už nebyl policajt. Byl to úředník. Nula. Zločin, krveprolévání, utrpení lidí, to všechno chápal jen jako statistické údaje v záznamech. V záznamech, ze kterých mu na konci roku vypadlo číslo – ukazatel, jak dobře si během roku vedl. Nešlo mu o lidi. Nešlo mu o hlas zevnitř. Čísela z něj neosobní arogance, která zamořila velkou část losangeleské policie a úplně ji odtrhla od města a jeho obyvatel. Nebylo divu, že Porter hledal únikovou cestu. Nebylo divu, že Cal Moore sám sebe zhasnul. Harry vstal, sebral hromádku šanonů a adresoval Poundsovi pohled, kterým mu sděloval: Mám tě přečteného. Pounds se zadíval jinam.

U dveří Bosch utrousil: „Jestli Portera roznesete na kopytech, jak mi tady slibujete, tak docílíte jen toho, že ho pošlou

MICHAEL CONNELLY

zpátky k nám. A co z toho budete mít? Kolik případů vám zůstane otevřených napřesrok?“

Pounds zamyšleně zvedl obočí.

„Když Portera pustíte, dostanete za něj náhradu. Na jiných úsecích je spousta chytrých lidí. Třeba Meehan na mladistvých. Přiveďte ho k nám, a já se s váma vsadím, že vám statistika vyleze nahoru. Zatímco když to Porterovi osolíte a donutíte ho zůstat tady, tak příští rok dost možná povedeme úplně stejnou debatu.“

Pounds chvíli čekal, aby se ujistil, že Bosch skutečně domluvil, a teprve pak si vzal slovo.

„Já vám nerozumím, Boschi. Pokud jde o vyšetřování, Porter vám nesahá ani po kotníky. A vy se mu přesto snažíte zachránit kůži. O co vám jde?“

„Nejde mi o nic, poručíku. Možná jde právě o tohle. Rozumíte?“

Bosch si odnesl šanony ke stolu a položil je na podlahu vedle židle. Edgar se na něj zvědavě díval, stejně jako Dunne s Moshitovou, kteří mezitím dorazili.

„Neptejte se,“ řekl jim Harry.

Posadil se, zadíval se na hromadu u svých nohou a nechtěl s ní mít nic společného. Toužil po cigaretě, jenže v místnosti detektivů se nekouřilo – přinejmenším v době, kdy byl přítomen Pounds. Vyhledal ve stojanu s vizitkami číslo a vytočil ho. Telefon musel sedmkrát zazvonit, než se ve sluchátku ozval hlas.

„Co zas?“

„Lou?“

„Kdo je to?“

„Bosch.“

„Jo, jasně, Harry. Promiň, nevěděl jsem, kdo volá. Co se děje? Slyšels, že to chci uhrát na stres?“

„Jo. Proto ti volám. Dostal jsem tvoje případy – předal mi je Pounds – a chci zkusit některý z nich docela rychle vyřešit, řekněme do konce týdne. Takže jsem se tě chtěl zeptat, jestli ne-